

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק א'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם הַהוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ^[א] הוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדָּוָה וְעַד כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: (ב) בַּיּוֹם הַהוּא בְּשַׁבַּת הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוּס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:**

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אֶחָשֵׁרוּשׁ לֹא הָיָה רְאוּי לְמֶלֶךְ וְקָם בְּכַח עֶשְׂרִי

רבי יוסי ורבי יהודה, הוּו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינן, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכתשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

רבי יוסי ורבי יהודה, הוּו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינן, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכתשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף רע"ז ע"א):

דַּרְכָּם שֶׁל מְלָךְ וּמְלֻכָּה לְרַכֵּב רַק עַל סוּסִים וְלֹא עַל חֲמוּרִים

אין דרך של מלך ומלכה לרכב על חמור, אלא על סוסים, זהו שכתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסים מרפבתיהם ישועה. שאין

לית דרכא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמורא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק א) כי תרכב על סוסים

(ג) בַּשָּׁנָה שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: (ד) בְּהִרְאֹתוֹ אֶת עֵשָׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יְקָר הַתְּפָאֶרֶת גְּדוֹלָתוֹ יָמִים רַבִּים שְׂמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם: (ה) וּבְמִלּוּאֵת הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצְאִים בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן מִשְׁתֶּה שִׁבְעַת יָמִים בַּחֲצַר גִּנַּת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ: (ו) חוּר בְּרַפֵּס וּתְכֵלֶת אָחוּז בְּחַבְלֵי בּוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וָדָר וְסַחֲרָת: (ז) וְהַשְּׁקוֹת בְּכָלֵי זָהָב וּכְלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת רַב כִּיֹּד הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַשְׁתִּיָּה כְּדַת אִין אִנֵּם כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ וְאִישׁ: (ט) גַּם וְשָׁתִי הַמֶּלֶכָה עָשְׂתָה מִשְׁתֶּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ: (י) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בֵּינָם אָמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרַבּוֹנָא בְּגָתָא וְאַכְנָתָא וְתָר וְכַרְפֵּס שִׁבְעַת הַפְּרִיסִים הַמְשָׁרְתִים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ^[א] אַחַשְׁוֵרוּשׁ: (יא) לְהַכִּיָּא אֶת וְשָׁתִי

מזלזלים במלכות להרפיב המלכה על חמור. כל שפן מלך, אין זה מקום הדיוט עבד, שדרכו לרפב על חמור. ולכן כתוב במשיח (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני הוא שם בסימן: ערובין, נדה, יבמות. ושאר משניות בכלל. ולא נקרא שם מלך, עד שרוכב בסוסה שלו, כנסת ישראל.

מרכבתיך ישועה. דאין מזלזלין במלכותא, למרכב מטרוניתא על חמרא. כל שפן מלכא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרכב על חמרא. ובגין דא פתיב ביה במשיח, (זכריה ט) עני (דף רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין נדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל.

ג. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף קצד ע"א):

נהר זה יוסף מדת היסוד המשפיע

תא חזי, (כמה דאת אמר) (תהלים סח) ברוך אַדְנִ"י יוֹם יוֹם יַעֲמָס לְנוּ. בְּרוּךְ אַדְנִ"י, (שם סח) בְּרוּךְ אַדְנִ"י יוֹם יוֹם יַעֲמָס לְנוּ. בְּרוּךְ אַדְנִ"י,

הַמֶּלֶכָה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ בְּכֹתֵר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יָפִיָּה כִּי מוֹבֵת מֵרְאָה הִיא: (יב) וַתִּמָּאֵן הַמֶּלֶכָה וַשְּׂתֵי לָבוֹא בְּדַבַּר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעָרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יָדְעֵי הָעֵתִים כִּי בֵּן דָּבַר הַמֶּלֶךְ לְפָנַי כָּל

בְּאֶלְפֵי דָלְתֵי נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה
 הוּא סוּד הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם - אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי מִקֶּץ שְׁנַתִּים
 יָמִים. וּפְרָעָה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר
 - סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנּוּ, זֶה יוֹסֵף,
 שְׁנֵהָר [שְׁכַל הַנְּהָר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר עֹלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשֵׁר וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר, שְׁהַרִי מֵהַנְּהָר הַזֶּה
 מֵתְבַרְכּוֹת כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שֶׁלְּמֹטָה,
 מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ נִהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא
 מִשְׁקָה וְזָן אֶת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נִהַר
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלוֹ.

שְׁבַע הַנְּעֵרוֹת וְשְׁבַע הַסָּרִיסִים מְרַמְזִים עַל שְׁבַע מַדּוֹת

וּבֵא רְאָה, אוֹתוֹ הַנְּהָר, שְׁבַע דְּרָגוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמֵתְבַרְכּוֹת מִמֶּנּוּ, וְאֵלּוּ הֵם יְפוֹת
 מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשֵׁר. וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחוּהָ, שְׁאִין נִמְצָא בָּהֶם פְּרוּד
 וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שְׁהִנֵּה כָּל שְׁבַע
 הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֵרוֹת
 הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה, וּכְנֻגָד זֶה
 כְּתוּב שְׁבַע הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֶת
 פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּאֶלְפֵי דָלְתֵי נו"ן יו"ד, וְהִיא קָרָא רָזָא
 דְּחַכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֶּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חוֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיָּאֹר, רָזָא אִיהוּ, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהַר (ס"א דכל נהר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשֵׁר
 וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר, דְּהָא
 מִנְהַר דָּא אֵתְבַרְכָּאן כָּל אֵינּוֹן דְּרָגִין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהִהוּא נִהַר דְּנִגִיד וְנִפִיק,
 אִיהוּ אֲשֶׁרִי וְזָן לְכֹלָא. וַיּוֹסֵף אִיהוּ נִהַר,
 לְאֵתְבַרְכָּא כָּל אֶרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינֵיהּ.

וְתֵא חֲזִי, הִהוּא נִהַר, שְׁבַע דְּרָגִין
 אֵתְשַׁקִּיין וְאֵתְבַרְכּוֹן מִנֵּיהּ, וְאֵלּוּ אֵינּוֹן
 יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשֵׁר. וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחוּוֹתָא דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח
 בְּהוּ פִירוּדָא. וְכֹלְהוּ לְשִׁבְחָא קִיִּימִין, דְּהָא
 כָּל הַנִּי דְּרָגִין שְׁבַע דְּקֹאֲמַרְוֹ, רָזָא אִיהוּ.
 כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֵרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה,
 וְלִקְבֵּל דָּא כְּתִיב שְׁבַע הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יָדְעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתַּר אֲדַמְתָּא תְּרִשִׁישׁ מֶרֶם מְרֻסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרַם וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בַּמְּלָכוֹת: (טו) בְּדַת מַה לְעֲשׂוֹת בַּמְּלָכָה וְשִׁתִּי עַל אֲשֶׁר לֹא עָשְׂתָה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ בְּיַד הַפְּרִיסִים: (טז) וַיֹּאמֶר מְמוּכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֲוֹתָהּ וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמְּלָכָה עַל כָּל הַנָּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעֲלִיָּהֶן בְּעֵינֵיהֶן בְּאֲמַרְם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ אָמַר לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאמְרָנָה שָׂרוֹת פָּרַם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמְּלָכָה לְכָל שְׂרֵי הַמֶּלֶךְ וּכְדֵי בְּיוֹן וְקִצָּף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מְלָכוֹת מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרַם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא תְּבוּא וְשִׁתִּי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ¹⁰ הַטּוֹבָה

ד. זוהר - תיקוני הזוהר תקונא עשרין, וחד ועשרין (דף ס' ע"ב):

כְּשִׁיבֹא הַמְּשִׁיחַ יַחְזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלָכוֹת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכינה היא מצות העמדת מלך, זהו שפתוב שום תשים עליך מלך, וכביכול, כל זמן שאין שכינה במקומה אין מלך, ומשום ששכינה היא מלכות על אדם, נאמר בו שום תשים עליך מלך, להיות ישראל בה כלם בני מלכים. שאין מלך בלי מלכות, שבגלות שפחה תירש גברתה, ובזמן שיבא המשיח נאמר ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, היא מלכותו, היא כסאו, היא עטרותו. משל למלך שיש לו כלי יקר והוא חביב אליו, לפעמים שם אותו

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלכא, הדא הוא דכתיב (דברים יז טו) שום תשים עליך מלך, וכביכול כל זמנא דלית שכינתא באתרהא לית מלכא, ובגין דשכינתא איהי מלכות על בר נש, אתמר ביה שום תשים עליך מלך, למהוי ישראל בה פלהו בני מלכים. (דף ס ע"ב) דלית מלך בלא מלכות, דבגלותא שפחה תירש גברתה, ובזמנא דייתי משיחא אתמר (אסתר א יט) ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, איהי מלכותיה, איהי כרסיה, איהי עטרת דיליה, למלכא

מִמֶּנָּה: (כ) וְנִשְׁמַע פִּתְגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן: (כא) וַיֵּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדָבָר מְמוּכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סִפְרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְאֶל עַם
 וְעַם בְּלִשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שֹׁרֵר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן עַמּוֹ:

עטרה על ראשו, זה תפלין של ראש,
 לפעמים קושר אותו באצבע, וזה תפלין
 של יד, לפעמים שם אותו תחתיו ונקרא
 כסאו, לפעמים עושה ממנו לבוש.

דאית ליה מאנא דיקר ואיהי מחבבא
 לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה
 דא תפלין דרישא, לזמנין קשיר ליה
 באצבעא ודא תפלין דיד, לזמנין שוי
 ליה תחותיה ואתקרי כרסיא דליה,
 לזמנין עביד מינה לבושא.

אבל עכשו בגלות הכל חשף

וכעת שהיא מרחקת מן המלך, נאמר
 במלך אלביש שמים קדרות, והשכינה
 אומרת אל תראני שאני שחרחרת, ובני
 אדם שהם שוטים מסתכלים בלבוש,
 ואחרים כך מסתכלים בגוף, ובגלות כלם
 שוטים, אבל הפקח החכם מסתכל
 פנימה, וכשתבא גאלה, מתפשט מלבושי
 הקדרות וזרק אותם על אמות העולם,
 זהו שכתוב ויהי חשף אפלה וגומר, ולכל
 בני ישראל היה אור במושבבתם.

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר
 במלכא (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות,
 ושכינתא אמרת אל תראוני שאני
 שחרחרת (שיר א ו), ובני נשא דאינון
 שטיין מסתפלין בלבושא, ואחרנין הכי
 מסתפלין בגופא, ובגלותא כלהון
 שטיין, אבל פקחא חכימא אסתפל
 מלגאון, וכד יתי פורקנא אתפשט
 מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין
 דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב)
 ויהי חשף אפלה וגומר, ולכל בני
 ישראל היה אור במושבבתם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ב'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְאֻמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) **וַיִּשְׁמַע מְרְדָכָי אֲשֶׁר הָיָה בְּבֵית הַמֶּלֶךְ אֶת אֲשֶׁר עָשְׂתָה וְאֵת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלֶיהָ:**
 (ב) **וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו וַיִּבְקְשׂוּ לַמֶּלֶךְ נְעָרוֹת בְּתוּלוֹת טוֹבוֹת מֵרְאָה:** (ג) **וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מְלָכוֹתָו וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעָרָה בְּתוּלָה טוֹבָה מֵרְאָה אֶל שׁוֹשַׁן הַבְּיָרָה אֶל בֵּית הַנְּשִׂים אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנְּשִׂים וְנִתְּנוּ תַמְרוּקֵיהֶן: (ד) וַהֲנַעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תַּחַת וְשָׂתִי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ בֵּן: (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשַׁן הַבְּיָרָה וְשֵׁמוֹ מְרְדֻכַּי^[ה] בֶּן יָאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: (ו) אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגָּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר^[ו] מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אִמֵּן אֵת**

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שֵׁשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מִשָּׁה, מְרְדֻכַּי, מְשִׁיחַ.

ס"א, כתיב גם את השני גם את השלישי וגם את השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז וגו', שלש פעמים גם, רמז (ג"ם ראשי תבות, גליון, ג"ם ראשי תבות, גואל משה, גואל מרדכי, גואל משיח) לשלש גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאולנו בקרוב: לשלש גאולות, על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאולנו בקרוב:

ו. זוהר - תקוני זוהר (תקונא שבועין - דף קלג ע"א):

נְבוּכַדְנֶאצַּר הַנְּקֻבָה הַתְּנַבְרָה עַל חֶלֶק הַזְכָּר

והכי אינון מתהפכין דרגין, מדינא ורחמי לרחמי, ומרחמי לדינא, כגוונא דסטרך ומרחמי לדין, כמו צד הטרהרה כף

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל, ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, פאָשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשורים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה פאָשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא פאָשה, פאָשר מדבר מדבר בפתחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו פאָשה, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתיין עליה, כמה דאשכחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו פאתתא, כד מליל מליל בפתחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי פאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דההוא רשע, בשרא בחלבא הוה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסר צלם אדם

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה ושנשמר מזה, כשזרקוהו לגב

הַאֲרִיּוֹת, הַשְּׁתֵלֶם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְּנֹן פְּחָדוֹ מִמְּנוֹ הַאֲרִיּוֹת וְלֹא חִבְלוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ רָשָׁע, בְּשַׁעָה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמְּנוֹ מַלְכוּתוֹ וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חֵיט הַשְּׂדָה, הֶעֱבֵר מִמְּנוֹ צֶלֶם פְּנִיּוֹ, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ וּנְקֻבָתָהּ, וְכֹלֶם הָיוּ בָּאִים עֲלָיו, וּבְכַמָּה פְּעָמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵיט הַשְּׂדָה זוֹלַת נִגְזֵר עֲלָיו הֶעֱנַשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּף כָּלֶם הַתְּקַלְסוּ בוֹ כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

לְגוּבָא דְאַרְיִוּוֹתָא, אֲשֵׁתִלִּים בְּצוֹלְמָא דְמֵאַרְיָה, וְלֹא שְׁנִי (בראשית קצ"א ע"א) צוֹלְמִיָה לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְחִלוֹ אַרְיִוּוֹתָא מְנִיָה, וְלֹא חִבְלוּהוּ. וְהָהוּא רָשָׁע, בְּשַׁעָתָא דְמַלְכוּתָא אֲתַעְדִּי מְנִיָה, (דניאל ד) וְעִם חֵיט בְּרָא הוּא מְדוּרִיָה, אַעְדִּי צוֹלְמָא דְאַנְפוּי מְנִיָה, וּמֵהָהוּא יוֹמָא, לֹא אֲתַחְזִי צוֹלְמִיָה, צוֹלְמָא דְבַר נִשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי, אֲתַחְזִי לִיָהּ, צוֹלְמָא דְזִינִיָה, וּנְקֻבִיָה, וְהוּוֹ אֲתִינִן עֲלֵיָה כְּלָהוּ, וּבְכַמָּה זְמַנִּין הוּוֹ אֲכַלִּין לִיָהּ חֵיט בְּרָא, בַּר דְאַתְגְּזֵר הָאִי עוֹנָשָׁא עֲלֵיָה, בְּגִין דְכְּתִיב, (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלְסוּ, בְּגִין כִּף, כְּלָא יִתְקַלְסוּ בִיָה, כָּל הָהוּא זְמַנָּא.

צֶלֶם ה' נִשְׂאֵר בְּשֵׁלָא אוֹכְלִים מֵאַכְלוֹת אֲסוּרוֹת

בֹּא וְרֵאָה מַה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרֵאִיָהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים הָאֲכָלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה מְרֵאִיָהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנוֹם לֹא זָז מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָז. מִי גֵרַם אֵת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעֵלוּ בְּגַעוּלֵי מֵאַכְלֵיָהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלַקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בְּהֶם, וְאַנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דניאל א) וּלְמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרֵאִיָהֶן טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה מְרֵאִיָהֶן טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְמֵאַרְיָהֶן לֹא אַעְדִּיָאוּ מְנַהוּן, וּמֵאַחֲרֵי אַעְדִּיָאוּ. מֵאַן גְּרִים הָאִי. בְּגִין דְלֹא אֲתַגְּעֵלוּ בְּגַעוּלֵי מִיכְלֵיָהוּן. זַכָּאָה חוֹלְקֵיָהוּן דְיִשְׂרָאֵל, דְכְּתִיב בְּהוּ, וְאַנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי.

בְּהַגֵּיָה שֶׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵר הַדִּין כְּהֵרָאשׁוּנִים שֶׁלֹּא מְצַרִּיכִים שֶׁשׁ שְׁעוֹת דְּוָקָא, אֲלֵא כָּל זְמַן שֶׁבְּרֹךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן וְהַתְּחִיל סְעוּדָה חֲדָשָׁה מִתַּר אַחֵר קְנוּחַ וְהַדְּחָה. וְכּוֹתֵב שֶׁהַמְּנַהֵג הַפְּשוּט בַּמְּדִינּוֹת אֵלּוּ לְהַמְתִּין שַׁעָה אַחַת. וְלֹא מוּכָן הַמְּנַהֵג הַזֶּה, דְּמַה עֲנִין סְעוּדָה אַחֲרִיתִי לְשַׁעָה אַחַת, וּמַה מְקוּרוֹ. וְעַל זֶה בֹּא הַגָּאוֹן מוּיִלְנָא זְצ"ל בְּבֵאוּר הַגֵּר"א,

אֲנִי גְּדִל חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמְקוּמוֹ בְּחַיֵּי יוֹם יוֹם, רוֹאִים: בְּיִוְרָה דְעָה חֲלַק א' (סימן פ"ט סעיף א') מְדַבֵּר עַל הָאֲסוּר לְאַכֵּל חֲלָב אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמְּחַבֵּר שֶׁצָּרִיף לְהַמְתִּין שֶׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחֵלִין (דף קה). "בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמְב"ם שֶׁבִּין סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֶׁשׁ שְׁעוֹת. אֲבָל

וּלְפִי הַ"יֵשׁ מַחְמִירִין" חֲמוּר כְּמוֹ אַחֲרֵי בִשְׂרָ מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פֶּעַם וּפְרָשׁ, דְּגַם זֶה בְּנוֹי עַל דְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְ. דְּשֵׁם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה אָכַל קִדְּם חֶלֶב אוֹ בִשְׂרָ, וְגַם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה מֵאֲכַל חֶלֶב, כֹּל שֶׁאֲכָלָן בִּשְׂעֵתָא חֲדָא, וְעַיִן בְּעֵרוּךְ הַשְּׁלַחַן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוֹמְרָא זֹאת נוֹהֲגֵת גַּם בְּבִשְׂרָ עוֹף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר. וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שְׂאִין כָּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמָרָא, שֶׁהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בָּא לְהוֹסִיף חוֹמְרָא, וְכֹכֵר רָאִינוּ בַּגְּמָרָא עֲצָמָה מְעַלֵּת הַמְּחִמֵּר בְּדְבָרִים אֱלוֹ (דְּאֵבָא שֶׁל מֵר עוֹקֵבָא הַמְּתִין מַעַת לַעַת עַיִן שֵׁם). וְלִכְאוּרָה זֶה הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוֹן בְּזֵה שְׁלַעוֹלָם אֵין סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמָרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שְׂאִין יוֹדְעִין הַפְּרוֹשׁ בְּזֵה אוֹ בַּגְּמָרָא, עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁהֵם מַחְלְקִים (מֵרַבֵּי חַיִּים וּוְלֵאוּן בַּסֵּפֶר עַץ חַיִּים).

שֶׁמְקוֹר הַדְּבָרִים הוּא מֵהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁתַּת מִשְׁפָּטִים, שֶׁשֵּׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאֵי מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בִשְׂעֵתָא חֲדָא אוֹ בְּסַעוּדָתָא חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתֵאָר גְּדֵל הַפְּגָם, וְאֵיךְ שֶׁהוּא מְעוֹרֵר דִּין רַחֲמָנָא לִיצְלָן, עַיִן שֵׁם בְּאַרְךָ.

וְעוֹד שֵׁם בְּסִמוּךְ (בְּסַעֲיָי ב') בְּנוֹגַע לְהִלְכָה שְׂאֲחֵרֵי חֶלֶב אֵין שְׁעוֹר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל מֵאֲכִילֵי חֶלֶב, מִבֵּיא הַרְמָ"א שֵׁישׁ בְּזֵה מַחְמִירִים. וְעַיִן בַּסֵּפֶר בְּדֵי הַשְּׁלַחַן (סַעֲיָי קֶטֶן ס"ה) שֶׁמִּסְבִּיר שֵׁישׁ כָּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נַפְרָדוֹת. הָאֲחָד הוּא שֶׁבְּכָל מֵאֲכַל חֶלֶב יֵשׁ לְהַמְתִּין שְׁעָה לְפָנָי שִׁיאֲכַל בִּשְׂרָ, וְהַשְּׁנִי בְּגִבְיָנָה קָשָׁה לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אָכִילַת בִּשְׂרָ. וְהַהֲלָכָה הַשְּׁנִיָּה מִפְּרָסְמַת וּתְלוּיָה בְּסִבְרָה פְּשוּטָה, שֶׁגַּם גִּבְיָנָה קָשָׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בִּשְׂרָ, אֲבָל הַהֲלָכָה הָרֵאשׁוֹנָה בְּאֲמַת קָשָׁה לְהִבִּין, דְּכַגְּמָרָא מְבֵאֵר דְּאַחַר חֶלֶב אֵין צְרִיךְ לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף ל):

אֵלִיהוּ בָּא לְלַמֵּד

וְסִמּוּךְ לִיה לְרֵאשִׁית בְּכּוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ. מַה זֶה אֵל זֶה? קָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹ, פָּתַח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ, רַד לְכָאֵן בְּרִשׁוֹת רַבּוֹנָךְ וְהֵאֵר אֶת עֵינֵי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדָבָר הַזֶּה, שְׁלֵא יִבְאוּ לְאָכַל בִּשְׂרָ בַּחֲלָב.

וְסִמּוּךְ לִיה לְרֵאשִׁית בְּכּוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ' לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ, מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי, קָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹ, פָּתַח בְּקוֹל סָגִיא וְאָמַר, אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ נְחִית הַכָּא בְּרִשׁוֹתָא דְּמֵאֲרָךְ, וְאַנְהִיר עֵינָהוּ דְּאֵלִין סְבִין בְּהָאֵי מְלָה, דְּלֵא יִתּוֹן לְמִיכַל בִּשְׂרָ בַּחֲלָב.

כְּלָאִים דְּשׁוֹר וְחֲמוּר

בִּינְתַיִם בָּא אֵלִיהוּ, יְרַד וְלֹא הִתְעַכֵּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְהֵרִי סוּד זֶה וְדֵאֵי הוּא הַסוּד שֶׁל לֹא תַחְרֹשׁ בִּשְׁוֹר וּבַחֲמוּר יַחְדוּ, כְּשֶׁבְּכוֹר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, לֹא מְבִיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרֵּב

אֲדַהֲכִי הָא אֵלִיהוּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעֲכֵב, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדֵאֵי אִיהוּ רְזָא דְּלֵא תַחְרֹשׁ בִּשְׁוֹר וּבַחֲמוּר יַחְדוּ (דְּבָרִים כ"ב ו'), כֹּד בּוֹכְרָא דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, לֹא אֲתִינּוּ

חלב עם בשר וגורמים לערב שור בחמור, וזהו פלאים, מין בשאינו מינו.

אמר רבי שמעון: אליהו אליהו, והרי השור הוא מצד הטהרה, והחמור מצד הטמאה, זהו פלאים טוב ורע, אבל חלב הוא מצד הטהרה, ובשר מצד הטהרה? אמר לו: ודאי כף זה, אבל הסוד הזה נודע בפסוק הזה, תוצא הארץ נפש חיה למינה, שאף על גב שהם מצד הטהרה, כלם זכר ונקבה, והם זוגות, ומי שנוטל ממי שאינו מינו, אותו בן שמרפב משניהם, עליו נאמר לא תבשל גדי בחלב אמו.

ליה לבית יי', חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוניהו, עליה אתמר (שמות כג יט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

החטא שערב טפה של בכור באינו מינו

אמר המנונה הקדושה: בודאי פעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאכתך ודמעתך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזוג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כף ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוּבֵיָא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משני

(דף ל ע"ב): אמר בוצינא קדישא בודאי כען איהו מלה בְּדוּכְתָהּ, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאכתך ודמעתך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזוגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי' אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוּבֵיָא דנפיק כלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם

הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת דָּדֹוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעֶרְהָ יַפֵּת תֵּאֲרֵר
 וְטוֹבַת מִרְאָה וּבְמֹות אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחְהָ מִרְדְּכָיִיתָ לֹו לְבַת:
 (ח) וַיְהִי בְּהַשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבְּיָרָה אֶל יַד הַגִּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׁמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וַתִּיטֵב הַנְּעֶרְהָ כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת

לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהו
 פנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל
 דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה
 קדמאה לבת זוגיה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר
 ושב ורפא לו, ונותן לו בת זוגו, שנאמר
 בה רפאות תהי לשרף, והיא דמות של
 התורה, שהיא רפואה והיא חיים. זהו
 שכתוב עץ חיים היא למחזיקים בה,
 ואשתו היא בדמותה. זה שכתוב ראה
 חיים עם אשה אשר אהבת. התורה היא
 טוב. זהו שכתוב פי לקח טוב נתתי לכם,
 ואשתו היא בדמותה. זה שכתוב מצא
 אשה מצא טוב. סוף סוף עשרה דברים
 נאמרו בזה ועשרה בזה, והרי פרשה
 החברים.

ועם כל דא אם חזר בתויבתא, עליה
 אתמר (ישעיהו י') ושב ורפא לו, ויהיב ליה
 בת זוגיה, דאתמר בה (משלי ג ח) רפאות
 תהי לשרף, ואיהי דיוקנא דאורייתא,
 דאיהי אסותא ואיהי חיים, הדא הוא
 דכתיב (שם יח) עץ חיים היא למחזיקים
 בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא
 דכתיב (קהלת ט ט) ראה חיים עם אשה
 אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא
 הוא דכתיב (משלי ד כב) פי לקח טוב נתתי
 לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא
 דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב,
 סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר
 בהאי, והא אוקמוה חבריא.

ז. זוהר שמות (פרשת מטפטים - דף ק"ב ע"ב):

הירד והבגדים לקח צד הקדושה מצד הס"מ

בא וראה שיש לחזור, זקן, לדברים
 ראשונים, שכף היו עושים ישראל עד
 שהשתתפו בדרגות התחתונות. הירד
 שאמרנו, הרבה התקיפו את ישראל

תא חזי, דאית לאהדרא סבא, במלין
 קדמאין, דהכי הוו עבדי ישראל, עד
 דאשתתפו בדרגין תתאין ירד דקא
 אמרו, סגי אתקיפו לון ישראל, בההוא

תִּמְרוּקֶיהָ וְאֵת מְנוּתָהּ לָתֵת לָהּ וְאֵת שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶנָּה וְאֵת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֵת עֲמָהּ וְאֵת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מְרַדְּכִי צָוָה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֹצֵר בֵּית הַנְּשִׁים לָדַעַת אֵת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבַהֲגִיעַ תֹּר נְעֵרָה וְנִעְרָה לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֹדֶשׁ כִּי בֶן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקֶיהֶן שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים

באותה הדרך. מרדכי היה מראה לאותו המן הרשע את אותה דרך שלו, ולכן היה רגז, דבר שנראה לו, והוא הרגזי אותו עמו. ראו החברים מה כתוב - (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. בלבוש הללו שלו גזל אותו והוציא אותו מכל ברכותיו ומהבכורה.

יב. מרדכי הנה אחמי לה הוא רשע דהמן ההוא ירף דיליה, ועל דא הוה רגזי, מלה דאתחזי ליה, ואיהו ארגזי ליה בהדיה. חמו חבריאי, מה כתיב, (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. באלין לבושין דיליה, גזל דיליה, ואפיק ליה מכל ברפאן דיליה, ומבכרותא.

לכן הבגדים של התלמידי חכמים מתבלים מהר

ומשום כך, העלה שמצאו המרכבות שלו לחכמים הוא החפוף שלהם עם בגדי רבותינו תמיד לירכים שלהם ולבגדים שלהם. ואלו שני הדברים היו של הצד האחר, וכל זה משום שגזלו ממנו אותם, ואין להם עלה אלא לחכמים. ומשום כך הבגדים הללו של החכמים הם מתבלים מהחפוף שלהם, והברפים הכושלות הללו זה מהם ודאי, ומשלהם היו, ומהם נוטלים תואנה, וממה שהיו מהם. ורוצים לחכמים, שהם כלל של אותו שיושב אהלים, ולכן אין עלה בלי עלה, ולכן אין דבר בלי דין, וכל דבר שב למקומו.

ובגין כך, עילה דקא אשפחו רתיכין דיליה, לרבנן, איהו דחופיא דלהון למאני דרבנן תדיר. (ק"א) לירכין דלהון. ולמאנין דלהון. ואלין תרין מלין דסטר אחרא הון, וכל דא בגין דגזלו לון מניה. לית להו עילה אלא לרבנן. ובגין כך, הני מאני דרבנן דקא בלו מחופיא דלהון איהו, והני ברכי דשלהי מנייהו הוא ודאי. ומדלהון הון, ומנהון נטלי עילה, וממה דהון מנייהו. בעאן לרבנן, דאינון כללא דההוא יושב אהלים, ועל דא לית עילה בלא עילה, ועל דא לית מלה, בלא דינא, וכל מלה תב לאתריה.

בְּשֶׁמֶן הַמֹּר וְשֵׁשׁ חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים: (יג) וּבָזָה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנְתֵּן לָהּ לְבוֹא עִמָּה

ח. זוהר שמות (פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראוייה ליחוד

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכיון כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה דאצטריך. ולבתר ויביאה, כמה. בהאי צדיק. דכתביב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיך לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

זוהר שמות (פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

היכל שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברקתא קמייטא. ודא איהו היכלא קדמאה, שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא, שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא, עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

המלכות נקראת ברוך בכל ההשפעות ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך, רבויא דקלהו תתאי, כלילא בחיוון ושרפים ואופנים, וקלהו היכלין רבויא דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה בגניזו, וכדין אקרי ברוך, בכל אליו רבויין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

המלכות בוללת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם את"ה, עטורא דסתימו דאתנוון, כללא דכלהו כ"ב אתנוון. ודא הוא א"ת-ה' וזהו א"ת-ה'

שפולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז - את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתפנן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. "אלהינו - זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בהוא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. "אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף ט ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידין להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכינה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאלה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בהוא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שכתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנכנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נכנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שכתוב וּבָזָה הַנְּעֵרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, נַעֲרָה וַדַּאי בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, שְׂאִישׁ לֹא יִדְעָה אֵלָא בַּעֲלָהּ, וכמו שבְּעֵרֵב הַיָּא בָּאָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, כִּף גַּם בַּבְּקָר הַיָּא שְׂבָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, וּבָה עֵרֵב וּבְקָר פְּעֻמִּים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲלָהּ, וּמְעִידִים עֲלֶיהָ שְׂלֵא הַחֲלִיפָה אוֹתוֹ הַיָּא וּבְנִיָּה בְּאַחַר, וּמְשׁוּם זֶה יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם שְׂמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד, שְׂמִ"ע אֶחָד, שְׂ"ם אֶ"ח ע"ד, אֶ"ח שׁוֹמֵר אוֹתָהּ, מְשׁוּם שְׂאֵח לְצָרָה יוֹלֵד, וְעֲלִיו נֶאֱמָר אַתָּה סֹתֵר לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ, יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרַי, מְשׁוּם שְׂבוּ יְהוָה וּבוֹ ד', בּוֹ הַיָּא שְׂמוּרָה.

וַיּוֹם דָּאֲתַעֲנַת בְּהוֹן, וְאִינוֹן סִהְדִין דְּעוֹלִימְתָא עֲאֻלַּת בִּיהַ לְמַלְכָּא, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם ב יג) וּבָזָה הַנְּעֵרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, נַעֲרָה וַדַּאי בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ דְּאִישׁ לֹא יִדְעָה אֵלָא בַּעֲלָהּ, וְכַמָּה דְּבַעֲרֵב הַיָּא בָּאָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, הַכִּי נִמְי בַּבְּקָר הַיָּא שְׂבָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, וּבָה עֵרֵב וּבְקָר פְּעֻמִּים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲלָהּ, וְסִהְדִין עֲלָהּ דְלָא חֲלִיפַת לִיהַ הַיָּא וּבְנִיָּה בְּאַחֲרָא, וּבְגִין דָּא יִשְׂרָאֵל אֶמְרִין בְּכָל יוֹמָא שְׂמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד, שְׂמִ"ע אֶחָד, שְׂ"ם אֶ"ח ע"ד, אֶ"ח נְטִיר לְהַ, בְּגִין דְּאֵח לְצָרָה יוֹלֵד (מְשֻׁלִּי יו יז), וְעֲלִיהַ אַתְמוֹר (תְּהִלִּים לֵב ז) אַתָּה סֹתֵר לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ (דְּבָרִים כח ו), יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרַי (בְּרַאשִׁית מֹט כח), בְּגִין דְּבִיהַ יְהוָה וּבִיהַ ד', בִּיהַ אִיהַ נְטִירָא.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש

וְעֲלִיו נֶאֱמָר וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדָּסָה, הוּא אוֹמֵן שְׂלָהּ וְהִיא אֶמּוֹנָה שְׂלוֹ, וְזֶהוּ שְׂנֶאֱמָר כְּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאֶמְנָה אַתּוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ הַנְּכָרִי שֶׁהוּא אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, מְשׁוּם שְׂאֵח עֲמָה וַדַּאי, וְהוּא הַסֹּתֵר אוֹתָהּ מִמְּנוֹ. בְּמָה הַסֹּתֵר אוֹתָהּ מִמְּנוֹ? בְּנִקְדָּה שֶׁהִיא הַקּוֹץ שֶׁל הָאוֹת ד' מִן אֶחָד, אֶ"ח שׁוֹמֵר ד' שְׂלֵא יִקְרַב אַחַר אֲלֵיהַ. זֶהוּ שְׂכַתּוּב אֲנִי יְהוָה הוּא שְׂמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אַתּוֹ, וְהַנִּקְדָּה הַזֶּה הִיא אוֹת בְּרִית, שְׂבָה נְשַׁתְּלַם אֶ"ח לְעֶשֶׂר, וּבָה נַעֲשָׂה י', וּמִי שְׂמִשְׁקָר בְּבְרִית מִלָּהּ, גּוֹרֵם שְׂתִסְתַּלַּק מִמְּנוֹ שְׂכִינָהּ, שֶׁהִיא הַיְחוד שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹלֵט עֲלָיו ש"ד שֶׁהוּא אַחַר.

(דף נח ע"א): וְעֲלִיהַ אַתְמוֹר (אֶסְתֵּר ב ז) וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדָּסָה, הוּא אוֹמֵן דִּילָהּ וְאִיהַ אֶמּוֹנָה דִּילָהּ, וְדָא אִיהוּ דְאַתְמוֹר (שם ט) כְּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאֶמְנָה אַתּוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ נּוֹכְרָאָה דְאִיהוּ אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, בְּגִין דְּאֵח עֲמָה וַדַּאי, וְאִיהוּ סֹתֵר לָהּ מִנִּיָּה, בְּמֵאִי סֹתֵר לָהּ מִנִּיָּה בְּנִקְדָּה דְאִיהַ קוֹצָא דְאֵת ד' מִן אֶחָד, אֶ"ח נְטִיר ד', דְּלֹא יִתְקַרֵּב לְגַבְהַ אַחַר, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה מֵב ח) אֲנִי יְהוָה הוּא שְׂמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אַתּוֹ, וְהִיא נִקְדָּה אִיהַ אוֹת בְּרִית, דְּבָה אֶשְׁתַּלִּים אֶ"ח לְעֶשֶׂר, וּבָה אַתְעֲבִיד י', וּמֵאֵן דְּמִשְׁקָר בְּבְרִית מִלָּהּ גְרִים לְאַסְתַּלְקָא מִנִּיָּה (דף נח ע"א)

שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי יְחֻדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְשָׁלִיט עֲלֶיהָ שׁ"ד דְּאִיהוּ אַחַר.

חָטָא זֶה גֵרָם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֵם אַמּוֹת הָעוֹלָם

וְדַאי י' שְׁל שְׁדִי, הִיא קוּץ מִן ד' שְׁל אָחַד,
וְאִם מְשַׁקֵּר, הָעֵבִיר קוּץ מִן ד' מִן אָחַד
וְנִשְׁאַר אַחַר, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר הַכְּתוּב לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן
שְׁשׁוֹלֵט עַל אָדָם שְׁד שֶׁהוּא אֵל אַחַר,
הוּא מְשַׁתְּעֵבֵד בּוֹ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִים, וְחָטָא
זֶה גֵרָם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֵם אַמּוֹת
הָעוֹלָם.

וְדַאי י' דְּשְׁדִי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְּאָחַד,
וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבֵר קוּצָא מִן ד' מִן אָחַד
וְאִשְׁתָּאֵר אַחַר, וּבְגִין דָּא אָמַר קָרָא (שְׁמוֹת
לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר,
וּבְהִיא זְמַנָּא דְשָׁלֵטָא עַל בַּר נֶשׁ שְׁד
דְּאִיהוּ אֵל אַחַר, אִיהוּ מְשַׁתְּעֵבֵד בֵּיהּ בְּכָל
מִינֵי עֲנוּיִין, וְחֻבָּא דָּא גֵרָם לְיִשְׂרָאֵל
לְאִשְׁתַּעֲבָדָא בְּהוֹן אוּמִין דְּעֵלְמָא.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּגִלְגָּלָה בְּכָל מְקוֹם

וּמִי שְׁשׁוֹמֵר אוֹת הַבְּרִית בְּכָל מְקוֹם
שֶׁהוּא, בֵּין בְּבְרִית מִלְּהָ בֵּין בְּשִׁבְתַּת וְיָמִים
טוֹבִים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ
בְּגִלְגָּלָה בְּכָל מְקוֹם, וּמְכַסֶּה עֲלָיו מְשׁוּנְאָיו,
כְּמוֹ שְׁמִשָּׁה נְאֻמַּר בּוֹ בְּצַל שְׁד"י יִתְלוּנָן,
וְכְמוֹ שְׁאֶסְתֵּר שְׁהַסְתִּיר אוֹתָהּ
מֵאֲחַשְׁוֹרוּשׁ שֶׁהוּא עֶרְל וְטָמֵא, וְשָׁם
בְּמִקוּמָה שְׁנִית (שְׁדִית) בְּדַמּוֹת שְׁלָה. זֶהוּ
שְׁכַתּוֹב כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְב
הִיא בָּאָה וּבִבְקָר הִיא שְׁבָה אֵל בֵּית
הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְהוּא שְׁמַר אוֹתָהּ מִהֶמֶן
הַרְשָׁע. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב מִצַּר תִּצְרַנִּי, שֶׁהוּא
צָר וְאוֹיֵב.

וּמֵאֵן דְּנִטִּיר אוֹת בְּרִית בְּכָל אֶתֶר דְּאִיהִי,
בֵּין בְּבְרִית מִלְּהָ, בֵּין בְּשִׁבְתַּת וְיָמִין טוֹבִין,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל
אֶתֶר, וּמְכַסֵּי עֲלוּי מְשׁוּנְאוּי, כְּגוֹנוּנָא
דְּמִשָּׁה דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (תְּהִלִּים צא א) בְּצַל
שְׁד"י יִתְלוּנָן, וּכְגוֹנוּנָא דְּאֶסְתֵּר דְּסִתִּיר לָהּ
מֵאֲחַשְׁוֹרוּשׁ דְּאִיהוּ עֶרְל וְטָמֵא, וְשׁוּי
בְּאֶתְרֵיהּ שְׁנִית (נ"אשְׁדִית) בְּדִיוֹקְנָא דִּלְהָ,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (אֶסְתֵּר ב יג) כָּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְב הִיא בָּאָה וּבִבְקָר
הִיא שְׁבָה אֵל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְאִיהוּ
נְטִיר לָהּ מִהֶמֶן הַרְשָׁע, הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(תְּהִלִּים לב ז) מִצַּר תִּצְרַנִּי, דְּאִיהוּ צָר וְאוֹיֵב.

חֲמִשִּׁים אַמָּה נֶגֶד חֲמִשִּׁים מִבּוֹת

וּמְשׁוּם הַקְּנָאָה הַזֹּאת שְׁכַסָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּאוֹת שְׁלוֹ עַל אֶסְתֵּר, שֶׁהִיא
הַקְדְּשָׁה שְׁלוֹ, שְׁאִין הַקְדְּשָׁה פְּחוֹת
מֵעֲשָׂרָה, הַתְּלַבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִים
תַּחְתּוֹנִים בְּעֲשָׂרָה בְּנִים שֶׁל הֶמֶן, שְׁשָׁם
אֵל אַחַר, שֶׁהֶמֶן אָמַר וְעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף

וּבְגִין הֵיא קְנָאָה דְכַסֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּאוֹת דִּילִיָּה עַל אֶסְתֵּר, דְּאִיהִי קְדוּשָׁה
דִּילִיָּה, דְּלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוֹת מֵעֲשָׂרָה,
אֲתְלַבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין בְּעֲשָׂרָה
בְּנִין דְּהֶמֶן, דְּתַמְּן אֵל אַחַר, דְּהֶמֶן אָמַר
וְעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשִׁקוּל וְגוֹמַר

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^[ט] ונבקר היא

כסף אשקל וגומר, והכל לטל נקמה מאסתר ואמיתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר אותם בידי וביד אמיתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינה העליונה שהקתה את המצרים חמשים מכות.

(אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר לון בידהא ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא בריך הוא נטיל נוקמא מניה ומבניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

ורזא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתכל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. פתיב הכא באה, וכתוב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

ועץ חיים תאנה באה. שנינו, מי שרוצה שהקדוש ברוך הוא יקבל את תפלתו, ישתדל בתורה, שהיא עץ חיים, ואז תאנה באה. מי התאנה? זו הדרגה שכל תפלות העולם בידיה, ומכניסה אותם לפני המלך העליון. פתוב פאן באה, וכתוב שם (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון להשלים את רצון אותו האיש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המכון בתפלתו בראוי

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפונ בכל פראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

וזפאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא כדקאמרן, וקשר קשרין, וייחד יחודין, ויתפון בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא כתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

(אסתר ב) בערב היא באה, הינו שכתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, שמחלקת חלק לכלם, ואפלו לצד האחר חלק לבדו.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דכתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבויא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

הולכת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, אותה מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, וחזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כן הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אתה, הנני נתן לו את ברית שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלא קדישא דהנה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבן, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפיסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כן קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהיב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נתן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהיב לה רשו למהר תמן, לא אזלת.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנין לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשוחים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוחהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדי בהאי. אבל בין דרועי

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והכל ברשות בעלה.

ומשה כן אמר, הנני נתן לו את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הריוח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכבת, ואתה הדרת למהוי בהדייהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקיא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כן אמר, הנני נותן לו את בריתי, כמה דצדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רוח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקה איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) בערב היא באה. זהו שכתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתיד לצאת ממנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחווני לאלמתי. ובצדיק נאמר, כל הכורע - כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחווני לאלמתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני הזוהר (תקונא תשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שְׁעֵשְׁנוּ סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר
הַפִּילֹגְשִׁים לֹא תָבוֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חָפִיץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: (טו) וּבְחַגֵּי תֵר אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל יַד מְרַדְּכֵי
אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְבַת לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא נִקְשָׁה דְבָר כִּי אִם אֵת

עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ לו), מי
אלה, הוא אלהים, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי
מתניתין ביציאת הפכבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב יד), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

עיניהם וראו מי ברא אלה, מי אלה - הוא
אלהים, מי ברא לאלה. שאו מרום
עיניכם - זו קריאת שמע, ראשי תבות
שמע שמייחדים ישראל את הקדוש ברוך
הוא פעמים, ותמצאו שם מ"י שהוא כלל
של חמשים אותיות. ובמה צריך ליחדו
בשחרית? באותו שנאמר בו רום ידיהו
נשא, שהוא מרום, משום שהוא מרומים
ישכון, ורא"ו ששם או"ר, וזה אור
הכוכבים, שבהם השכינה יוצאת. זהו
שפתוב המוציא במספר צבאם, ומשום
זה קריאת שמע בלילה, כמו שבארנוהו
בעלי המשנה ביציאת הפכבים, ערב
ובקר צריכים ליחד אותה עם המלך,
משום שבערב היא באה עמו ובבקר היא
שבה אליו, וזה הערב של יצחק ובקר של
אברהם, ששם בעלה בין ישראל.

זוהר בראשית (פרשת וירא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר
(אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא
שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה
קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו
פלה, הרי נתבאר.

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה
דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה
ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי
תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני
והא אתמר. עשו פלה הא אתמר:

אֲשֶׁר יֹאמֶר הֲגִי סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנְּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חַן
בְּעֵינָיו כָּל רֵאִיָּה: (טז) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ אֶל בֵּית
מַלְכוּתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֵשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ מִיבֵת בַּשָּׁנָה שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ:
(יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׁים וַתֵּשֶׂא חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו
מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֵאשָׁה וַיִּמְלִיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
(יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
וַתִּנָּחַה לְמַדְיָנוֹת עֲשָׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבַהֲקַבֵּץ
בְּתוּלוֹת שְׁנֵי וּמַרְדֳּכָי יָשַׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מְנַדָּת
מוֹלְדָתָהּ וְאֵת עָמָה כַּאֲשֶׁר צָוָה עָלֶיהָ מַרְדֳּכָי וְאֵת מֵאֲמֵר מַרְדֳּכָי
אֶסְתֵּר עֲשָׂה כַּאֲשֶׁר הָיְתָה כַּאֲמָנָה אֶתוֹ: (כא) בַּיָּמִים הָהֵם וּמַרְדֳּכָי
יָשַׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קֶצֶף בְּנִתָן וַתֵּרֶשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי
הַסֶּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמַרְדֳּכָי
וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מַרְדֳּכָי:
(כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ג'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶתְּרֵיךְ תִּדְבְּרִים הָאֱלֹהִים גְּדֹל הַמֶּלֶךְ אֲחִישֵׁרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת פְּסָאוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בֶן צְוָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְּכִי מֵדוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי בְּאַמְרָם (כְּאַמְרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל חוטאים בשביל תערכת רע

אמר לו המנונה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צווי, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והקריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרוב בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. ויורש את המלכות שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואמא, בגין דאיהו

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצוויי של המלך על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח ל' - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אמר, שבועה כריכוך דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברקא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מילין. והאי היא פתחא דכלהו.

רבי יצחק אמר, שבוע כריכוך דאיהי שכינה שביעית הפל בודאי. שהרי היא מתברכת משיטה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארוה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

מצות המלך

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. פי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים כאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) פי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא כתרא ופתחא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי עומדים במקומם, משום שהיא מצות. בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונו ו', והמשפלים זָהרו, אלו הם שיוֹדעים סוד במצוה השניה במלת בראשית, שהיא אהב"ה, שהיא לחשבון קטן בראשית במשקל אחד עולים, וזו אהבת חסד, שהיא ע"ב בחשבון, כנגד השם המפרש ויסע ויבא ויט, שבו וא"ו כחשבון אח"ד, שהינו מאמר אחד שהוא בראשית, שבארוה עליו, והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבוננו. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבוננו, ומשום זה ואהבת את ה' אלהי"ך, אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לך נאמר ובכל לבבך. ואם חביב עליו ממון מגופו, לך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבונך בעת צרה.

ועוד תקונו ו' והמשפלים זָהרו (דניאל יב ג) אלין אינון דידעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשית, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמה מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו כחושבון אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהי"ך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממזונא מגופא לך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמאריך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון יהיה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב כמות, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבוננו, ובאותו זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשית, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מוסר נפשו או ממזנו באהבת רבוננו

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמות, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובהווא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשית, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבונו, זהו שנקרא אהוב רבונו ודאי, ובאותו עולם אין למעלה ממנו, ומשום זה הפתוב סמוך לו והארץ היתה תהו ובהו.

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמיק ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א א).

השכינה היא בנן עולם

ואהבת ה' היא המלכות שכלולה מכל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרני"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנן עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ואהבת יהו"ה איהי מלכות, כלילא מכל ספירו, ואיהי פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרני"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואיהי בנן עלמא, שפחה בישא איהי חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א א) והארץ היתה תהו ובהו, ואיהי רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האוהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממנו, שישמור אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממנו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבונו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהו"ה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהו"ה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממנו, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממנו או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהי אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהי, ומחסד איהי מלכות אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה איהי יראת יי'.

אָלְיוּ יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהֶמֶן לְרֵאוֹת הַיַּעֲמֹדוּ דְבָרֵי
 מְרַדְּכֵי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֶמֶן כִּי אֵין מְרַדְּכֵי
 בָּרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הֶמֶן חֲמָה: (ו) וַיָּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרַדְּכֵי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֵת עִם מְרַדְּכֵי וַיִּבְקַשׁ הֶמֶן לְהַשְׁמִיד
 אֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרַדְּכֵי:
 (ז) בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן הוּא חֲדָשׁ נִסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָי הֶמֶן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֲדָשׁ
 לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֲדָשׁ אָדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הֶמֶן לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפּוּר וּמִפֶּרֶד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹות
 מְלָכוֹתֶךָ וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עִם וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים
 וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוּה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִפְתַּח לְאַבְדָם
 וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשָׁקוּל עַל יְדֵי עֲשֵׂי הַמֶּלְאָכָה לְהַכִּיֵּא
 אֶל גְּנוּזֵי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיִּסֶּר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמֶן
 בֶּן הַמְּדָתָא הָאֲנָנִי צָרֵר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּפְתַּח בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמֶן
 אֶל אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפְּחוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְּבָה וְעַם וְעַם כָּל־שׁוֹנוֹ בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעייתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 ותורה דאיהי מצוה דיליה ויהי מצוה שלו בכל תרי"ג מצוות
 שתלויים משמו, שהם שמי"י עם י"ה - שס"ה. זכרי עם ו"ה - רמ"ח, היא
 בצלמו כדמותו. ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרֵשׁ נִכְתָּב וְנִחְתָּם בְּמַכְתָּב הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגׁוּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשָׁלָלָם לְבוּז: (יד) פֶּתַשְׁגָּן הַכְּתָב
לְהַנְתִּין דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתֻדִים
לְיוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם

כִּרְד א'

מגילת אסתר פרק ד'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּהּ וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנַי שֵׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אִין בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֵׁק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא כְּתוּבָה הָעִיר וַיִּקְרַע מְרֻדְכֵי אֶת

יא. מרדכי היהודי מיחה שלא ישתתפו בסעודת אחשוורוש

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשוורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד להם זונות ועשה להם משתה וגזר עליהם שיבואו וישתו ויעשו כרצונם שנאמר "לעשות כרצון איש ואיש", מי שירצה יבוא, ומי שלא ירצה לא יבוא, כדי שלא יהא פתחון פה למדה"ד לומר בעל כרחם הביאום.

עמד מרדכי ומיחה בידם.

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכיתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהו] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום ללמוד תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כילודה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשותה אחשוורש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

לְבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִנִּיעַ אֲבָל גָּדוֹל לַיְהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסְפַּד שָׂק וְאֶפֶר יֵצַע לְרַפִּים: (ד) וּתְבוֹאִינָה (וּתְבוֹאָנָה) נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסֶיהָ וַיְגִידוּ לָהּ וּתְתַחַלְחַל הַמֶּלֶכָה מְאֹד וּתִשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרֻדְכֵי אֶת הַמֶּלֶךְ שֶׁקוֹ מַעֲלִיו וְלֹא קָבַל: (ה) וּתִקְרָא אֶסְתֵּר לְהִתְדָּ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֶמִיד לְפָנֶיהָ וּתְצַוֶּהוּ עַל מְרֻדְכֵי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא הֶתֶד אֶל מְרֻדְכֵי אֶל רְחוּב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (ז) וַיִּגַּד לוֹ מְרֻדְכֵי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הֶמֶן לְשִׁקוֹל עַל גְּנוּזֵי הַמֶּלֶךְ בַּיְהוּדִים (בַּיְהוּדִים) לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פֶּתֶשֶׁן שֶׁנֶּן כֶּתֵב הִדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידָם נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַוֹת עָלֶיהָ לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה: (ט) וַיָּבוֹא הֶתֶד וַיִּגַּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מְרֻדְכֵי: (י) וּתֹאמֶר אֶסְתֵּר לְהִתְדָ וּתְצַוֶּהוּ אֶל מְרֻדְכֵי: (יא) כָּל עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני שמיחה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור. והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור שלא נתפס בעוונם].
אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם שקים והושיבם על אפר והיה צווח ובוכה עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו. (ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדה שנת המלך).

אֵל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב^[יב] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַפְּנִסוּ לְמִקְוֵמְכֶם

רבי חייא ורבי אחא הוו יושבים לילה אחד לפני רבי אבא. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. עד שיצאו החוצה, ראו פוכב אחד שהיה מכה שלש פעמים בכוכב אחר ומסתיר אורו. בינתים שמעו שני קולות בשני צדדים, קול אחד לצד צפון למעלה, וקול אחד למטה, והקול ההוא מכריז ואומר: הפנסו והתפנסו למקומכם, עכשו השתמרות של נקבה פתוחה, הקדוש ברוך הוא נכנס לטיל בגן להשתעשע עם הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול ושכף.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתיים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכף.

הַשְּׂכִינָה מִתִּיחַדָּת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של פנסת ישראל (עזר) היא להתחבר עם המלך הקדוש. אמר רבי אחא, ודאי לא (מתחברת) משפעת לה פנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שְׁלָה אֵלָיו.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עזר רעותא, דאתערוותא דפנסת ישראל (עזר) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

בְּבִקְר מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שְׁלָה לְבַדָּה מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ אֶת זֶה, אֵלָּא לָהּ,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֳּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תִּדְמִי בְּנִפְשֶׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 הַחֲרֹשׁ תִּתְחַרְשִׁי בָּעֵת הַזֹּאת רוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמֹד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם
 אַחֵר וְאֵת וּבֵית אֲבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לָעֵת כְּזֹאת הַנִּעְתָּ
 לַמְּלָכוֹת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֳּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוֹס אֵת
 כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן^{יג} וְצוּמוּ עָלַי וְאַל תֹּאכְלוּ וְאַל

אֵלָא לָהּ, וְלִכְל אֵינוֹן דְּמִתְחַבְּרֵן בָּהּ. תָּא וְנִתְחַבֵּר יַחַד. יִשְׁבוּ.
 וְנִתְחַבֵּר כְּחֵדָא. יִתְבוּ.

הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין:

לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ, שְׁנֹבוּכְדִנְצֹר
 הִרְשַׁע אָכַל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק
 בְּכַח שֶׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב בִּיחַד נִבְרָא הַכַּח
 לְהַתְּרִיב אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר
 הַזֶּה"ק כִּי הַשְּׁלַחֵן לְבַד נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה
 לְסִטְרָא אַחְרָא.

פִּרְשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲהָ אֲמַח"ה"
 גִּימְטְרִיָּה "זֶה הָמֵן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן"),
 וּלְפִי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהָמֵן רָצָה לְמַחֹת
 אֵת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסַּעֲוָדָה שְׁלוֹ
 שֶׁהָאֲכִיל אֵת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת,
 וְכִידּוּעַ דְּבָרֵי הַזֶּה"ק בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים

איך יכולים לזכות להגאולה האמיתי? ומה מעכב את ביאת המשיח?

נוֹבַע הַשְּׁחָתָה כְּזוֹ אֲצַל יְהוּדִי? זֶה קוּרָה מִכָּף
 שְׂאִין אוֹכְלִים בֶּשֶׂר, שֶׁהוּא מְטַמֵּם אֵת הַלֵּב,
 כְּפִי שֶׁהִרְמַב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָה דָם,
 וְהָדָם זוֹרֵם לְלֵב וּמְטַמֵּם אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא
 הוֹפֵךְ אוֹתוֹ ל"הָמֵן" יְהוּדִי, כִּי הוּא אָכַל דְּבַר
 ש"צוֹיִתִּיךָ לְבַלְתִּי אָכַל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה
 הִיָּה עֲצַת הָמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמֵאֲכָלוֹת כְּדִי
 שִׁיּוּכַל לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂה
 נְבוּכְדִנְצֹר מֶלֶךְ בְּכָל שָׁפַל הַסַּעֲוֹדוֹת הַיִּיְתָה
 בֶּשֶׂר בַּחֲלָב וּגְבִינָה עִם בֶּשֶׂר (וְזֶהוּ פִּתְגָם
 הַמֶּלֶךְ, ב"ג רָאשֵׁי תְבוֹת בִּישָׁר גְּבִינָה), כְּדִי לְהִיּוֹת
 שְׁלַחְנוּ שְׁלַחֵן הַמֶּלֶךְ רָמֵז לְשְׁלַחֵן שֶׁר הַטָּמֵא
 שֶׁל הַסִּטְרָא אַחְרָא, לְהֵאֲחִיזוֹ לְמַעְלָה בְּסוֹד

אֲמָרוּ חַז"ל בְּמִסְכַּת חֲלִין (דף קלט ב'): מִשֶּׁהָ
 מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאֲמַר: "בְּשִׁגְם הוּא
 בֶּשֶׂר", הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאֲמַר: "הָמֵן
 הָעֵץ", - וּבִסְפָר אֲמָרֵי שִׁי, הִבִּיא אֵת דְּבָרֵי
 חַז"ל הַשּׁוֹאֲלִים: הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכַן
 מְרוּמֵז בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הָמֵן? וְעַל כֵּן
 הַשִּׁיבוּ שֶׁהוּא מְרוּמֵז בְּפִסּוּק "הָמֵן הָעֵץ
 אֲשֶׁר צְוִיתִיךָ לְבַלְתִּי אָכַל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ".
 וְשׁוֹאֵל: מַה הַשִּׁיכוֹת שֶׁל הַפִּסּוּק בְּפִרְשַׁת
 בְּרָאשִׁית לְעֵנִין שֶׁל הָמֵן? - וּמְבָאֵר: רוֹאִים
 לְפַעְמַיִם אֵיךְ שִׁיְהוּדִי מֵאֲבֵד אֵת צֵלָם
 הָאֱלוֹקוֹת שְׁלוֹ, הוּא נִהְיָה מוֹשְׁחָת עַד כְּדִי
 כֵּן שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַכְחִיד אֵת אַחִיו, וּמֵהֵיכַן

שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות (מגלה י"ב).

לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים נצלו מגזירתו של המן, שהוא נזהר והזהיר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות - ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עכ"ל, והכוונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שא"ה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת

גדי בחלב אמו, כמו שפרש זוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן

לך בנוס את כל היהודים ואל

וכתוב בפ"ח (או"ח סי' תר"ע) וז"ל, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינו נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכווער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא): שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד,

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד,

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

וכמה שלא היה לו מקום בכתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים שישקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאייהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502-וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריא תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשר לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אושוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הפתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך ימיו בטוב ובנעימים, אמר פי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שכידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכד כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי כתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם בֵּן וּבִבְנֵי
 אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בִדָּת וּבְאֲשֶׁר אֲבִדְתִּי אֲבִדְתִּי:
 (יז) וַיַּעֲבֹר מְרֹדֶכִי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים בינין ביום הפורים, מגלים מי הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות כשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסוים שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו בפיגולים. וזה הענין שחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, והדברים נפלאים.

מרדכי, ואפשר חלילה לרדת לשאול תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו רואים היום שכל כך הרבה בחורים ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל, כמבואר באגרא דפרקא (אות קכ"א, ועוד, עי"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת בשר כשר ומדהר, זוכים לעלות מעלה מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ה'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאָמְרִים מִסְפֵּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות^[יד] ותעמד בחצר

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נתלבשה אסתר ברוח הקדש

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה כתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, שנחלש פח הגוף, והרי קים ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? אם תאמר בלבוש כבוד וארגמן, הרי לא כף נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כף כתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדן ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא), הרי נגעים או צרעת ששורפים כנחש עליו, והרי פרשוהו.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן פתויא עליה, והא אוקמוהו.

בית המלך הפנימית^[ט] נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: (ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויזשט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: (ג) ויאמר לך המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לך: (ד) ותאמר אסתר אם על

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר - דף ק"ט ע"א):

תפלה נכח בית המקדש

אמר רבי שמעון, והרי מצאנו חצרים שנאמר בו (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל מקום המלך סתם, זה הקדוש ברוך הוא. ותעמוד, אין עמידה אלא תפלה. נכח בית המלך, נכח בית המקדש, שכל ישראל צריכים להתפלל תפלתם לשם ולהיות נכח בית המקדש. מי זו פאן חצר הפנימית? ודאי שנים הם חצרות בית ה'.

אמר רבי שמעון, והא אשכחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קודשא בריך הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלואה צלותא דלהון לתמו, ולמהו נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי'.

גאולה לרחוק ולקרוב

אמר לו המנורה הקדושה, שני חצרים, הם החיצוניים של הלב, והם שני אונים של הלב. ושני בתים פנימיים, שני בתי הלב. ושנים הם הבתים הפנימיים, ושנים הם בתים חיצוניים. ובזמן שיהיה פרקן, תהיה גאולה לכלם, לאותם הקרובים ללב, שהיא השכינה, ולא להם הרחוקים שהתקרבו. זהו שפכותב (ישעיה נז) שלום לרחוק ולקרוב. ופרשונה, לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חיצוניים דלבא, ואינון תרין אונים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתי דלבא. ותרין אינון בתי גוואי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכינתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִהֲרוּ אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה תִּיּוֹן מַה שְּׂאֵלְתְּךָ וַיִּנָּתֵן לָךְ וַיְמַח בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי^[טז]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

טז. זוהר - ספר שמות (פְּרִשְׁת תְּרוּמָה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה

אמר בוצינא קדישא, עלה אתמר, (דברים) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה זהרתי את ישראל בשעת מיתתך, בה ברכת ישראל בכל שבט ושבט. זהו שכתוב (שם לג) וזאת הברכה אשר ברח משה וגו'. ומשום כך פְּרִשְׁתָּה החברים בעלי המשנה, שכתוב (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עליה, מה זה כי ימות? אלא אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עני, שעני חשוב כמת.

אמר בוצינא קדישא, עלה אתמר, (דברים) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה זהרתי לישראל, בשעת מיתתך. בה ברכת לישראל, בכל שבט ושבט. הדיא הוא דכתיב, (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברח משה וגו', ובגין דיא אוקמוה חברייא מארי מתניין, דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עלה מאי כי ימות באהל, אלא אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עוני, דעני חשוב כמת.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

שהוא קרבן עולה ויורד. מצד של עשיר עולה ודאי, שמתעלה עליו. שפל העשירים, כל טוב שהם עושים, כלם (רבם) לזכותם לעולם הבא, ושם היא פתח על ראשם. הבינוני שעובד פדי לזכות בשני עולמות, הוא מחצית השקל עמו בעולם הבא, כמו המצה שנהלקת, חציה תחת המפה לאפיקומן אחר הסעודה, וחציה למצה קדם

דאיהו קרבן עולה ויורד. מסטרא דעשיר עולה ודאי, דאסתלק עליה. דכל עתירין, כל טיבו דעבדין, כלהון (ס"א רובא דלהון) לזבאה להון לעלמא דאתי, ותמן איהי תגא על רישיהו. בינוני, דפלח למזכי בתרין עלמין, איהו מחצית השקל עמיה בעלמא דאתי, כגון מצה דאתפליג, חציה תחת המפה לאפיקומן בתר סעודה. וחציה למצה קדם סעודה.

ומסֻטָּרָא דָּא נְאָמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ.

סְעוּדָה. וּמִצַּד זֶה נְאָמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ.

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו

אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עֲנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינְהּ, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיָא מֵהִימְנָא, אִיהוּ קֶרְבֵּן יוֹרֵד תַּחוּתָךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתִּיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאָמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יְיָ וְשִׁפְלֵי יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמַר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ. דְּאָף עַל גַּב דְּאַנָּא מְרוּם וְקִדּוֹשׁ אֲשַׁכּוּן, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ שְׁנַעֲשֶׂה דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ בְּעֵבֹר שְׂכִינְתִּי לְהַעֲלוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ עֲטָרָה לְרֵאשׁוֹ, אֲנִי אֲרַד לְדוֹר עֲמוֹ. וְאַחַר שֶׁבַעל הַשְּׂכִינְיָה יוֹרֵד עַל הָאָדָם, הִיא יוֹרְדַת מְעַל רֵאשׁוֹ, וְנוֹתֶנֶת הַמְּקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ לְבַעֲלָהּ וַיּוֹרְדַת לְרַגְלֵי הַמְּלָךְ. וְסוּד הַדְּבָר - (ישעיה

סו) הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי.

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו

מִיּוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשִׁמָּה נִקְרָא בֵּן

שְׁמִיּוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשִׁמָּה שְׁכִלּוּלָה מֵהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה נִקְרָא בֵּן. אָמַר תִּנָּא אַחַד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשִׁמָּה כְּלוּלָה מֵהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ יִקְרָא בֵּן? מִנִּין לָנוּ? מֵהַפְּסוּק הַזֶּה שְׂאֵמַר דְּוֹד בְּסִפְרַ תְּהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק ה' אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךְ.

דְּמִיּוֹמָא דִּנְרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, מֵהִיָּא שְׁעָתָא (צ"א ע"א) אֶתְקַרֵּי בֵּן. אָמַר חַד תִּנָּא, וְכִי מֵהִיָּא יוֹמָא דִּנְרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, יִתְקַרֵּי בְרִיָּה מְנָא לָן. מֵהִיָּא קָרָא דְּאָמַר דְּוֹד בְּסִפְרַ תְּהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק יְיָ אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךְ.

(ח) אִם מְצַאתִי חַן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָּהֶם וּמָחָר אַעֲשֶׂה כַדְבַר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לְבָבָא^[1] וַכְּרָאוֹת הָמֶן אֶת מְרַדְּכֵי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כְּמֹשֶׁה

אמר לוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, רוּעָה הַנְּאֻמָּן, מאי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. אֵלָּא בְּגִינְךָ אָמַר דְּוֹד בְּרוּחַ קְדָשָׁא, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, בַּהֲהוּא דְּאֲתַמְר בִּיהַ, (דְּבָרִים לַה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אֲנִתְּ קַיִמַת בְּשִׁכְיִנְתָּא וְאֶהְבַּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ, דְּהֵינּוּ גּוֹפָא. וּבְכָל נַפְשְׁךָ, דְּהֵינּוּ נִשְׁמַתָּא. דְּחַמֵּשׁ שְׁמֵהֶן אֵית לָהּ: נִשְׁמָה. רוּחַ. נֶפֶשׁ. חַיָּה. יַחֲדָה. וּבְכָל מֵאֲדָרָךְ, בְּכָל מְמוּנָא דִּילְךָ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהָ לֹא יָזוּז מִינְךָ בְּכָל אַלְמִין. אֲנִתְּ חֲשַׁבְתָּ, דְּאֶפִּילוּ הוּוּ כָּל עֲלָמִין תַּחְתּוֹת רְשׁוּתְךָ, הַוִּיתָ יְהִיב לְאֶקְמָא לְשִׁכְיִנְתָּא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא מִלְּכָא לִיהַ בְּשִׁכְיִנְתִּיהָ עַל כָּל מְמַנְן דְּאוּמִין דְּעֻלְמָא, וְלִבְתַּר לְסַלְקָא לִיהַ וְשִׁכְיִנְתִּיהַ. בְּדִיוֹקְנָא דִּילְךָ כְּלִילָא מִכָּל מַדּוּת טְבִין, בְּכָל עֲלָמִין, וּבְמִשְׁרִינְיָן עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

י"ז. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה - דף קפ"ה ע"א):

הַיְדוּדִי הוּא הַחֶלֶק שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר

וְרוּא דָּא, הֵכִי נְמִי קְרַבְנָא, דְּבַעֵי לְאוּדָאָה עַל הַהוּא קְרַבְנָא, כָּל חוּבוֹי וְחֻטְאוֹי, לְמִיָּהֵב חוּלְקָא לְמֵאן דְּאֶצְטְרִיךְ. קְרַבְנָא כְּלֹא לְסַטְרָא דָּא חוּלְקָא דְּקוּדְשָׁא,

וְהַסּוּד הַזֶּה, כִּף גַּם הַקְּרָבָן - שְׁצָרִיךְ לְהוֹדוֹת עַל אוֹתוֹ הַקְּרָבָן כָּל עֲוֹנוֹתָיו וְחֻטְאָיו, לְתַת חֶלֶק לְמִי שְׁצָרִיךְ. כָּל הַקְּרָבָן לְזֶה הַצַּד חֶלֶק הַקְּדוּשָׁה וְרִצּוֹן

וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הַמֶּן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הַמֶּן וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֶבָיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּן אִפֹּה לֹא הִבִּיֵּאתָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹהֵה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי תִּיהְיֶה יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֶבָיו יַעֲשׂוּ עִינָי^[ח] גְּבוּהָ

הַקִּדְשָׁה. וְלִצַּד הִזָּה אוֹתוֹ חֶלֶק שֶׁל אוֹתָם עוֹנוֹת וְחֲטָאִים שֶׁנִּתְּנוּ בַּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ בְּשַׁר הַקֶּרֶבֶן, כַּפְתּוּב (מִשְׁלֵי כה) אִם רָעַב שֶׁנֶּאֱרָא הָאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חוֹתֵה וְגו'. וְסִימְנֵף - (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שִׁיּוֹדֵעַ דָּרְכּוֹ לִלְכֵת בְּדֶרֶךְ אֲמֵת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטְרָא דָּא, הוּא חוֹלְקָא דְאִינוּן חוּבִין, וְחֲטָאִין דְּאִתִּיְהִיבוּ בַּהוֹדָאָה עַל הוּא בְּשַׁר דְּקַרְבָּנָא. כְּמָה דְכַתִּיב, (מִשְׁלֵי כה) אִם רָעַב שׁוֹנֵאֵף הָאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חוֹתֵה וְגו', וְסִימְנֵף (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֶרְחִיהָ לְמַהֵף בְּאַרְחַ קִשׁוּט.

לְסִדְרַת הַשְּׁבִיחַ בְּשִׁלְמוֹת

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסִדְרָא אֶת שְׁבִיחַ רְבוּנוּ, דְּמֵאֲרִיָּה, טַב לִיָּה דְּלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא דְּאִיהוּ שְׁלָמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא) מֵגוּ מַחְשְׁבָהּ, וְרַעוּתָא דְּלָבָא, וְקֵלָא, וּמְלָה דְּשִׁפּוּן. לְמַעַבְדַּ שְׁלִימוֹ וְקִשׁוּרָא וְיַחְוּדָא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְּאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוּוֹנָא דְּנִפְקָא שְׁלִימוֹ מְעִילָא לְתַתָּא, הַכִּי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

וְכָל מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְסִדְרָא אֶת שְׁבִיחַ רְבוּנוּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצְרִיף תַּפְלָה שֶׁהִיא שְׁלָמָה לְמַעְלָה, (מִשּׁוּם שֶׁצְרִיף תַּפְלָה) מִתּוֹף מַחְשְׁבָהּ וְרִצּוֹן הַלֵּב וְקוֹל וְדַבְרֵי הַשְּׁפָתִים, לְעִשׂוֹת שְׁלָמוֹת וְקִשְׁרָא וְיַחְוּד לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ שִׁיּוֹצֵאת שְׁלָמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כְּף דֶּרֶךְ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּרֵאוּי.

יח. עֶרֶךְ הַגִּמְטְרִיָּה שֶׁל "יַעֲשׂוּ עֵץ גְּבוּהָ חֲמִשִּׁים אֲמָה" = 1006 - גִּמְטְרִיָּה - נוּ מָה אֲנִי אַעֲשֶׂה עִם נַחֲשׁ? גִּמְטְרִיָּה - סִימֵן טוֹב וּמְזוּל טוֹב יֵהָא לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכַל. וּמִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ינצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכנה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע מגלה לנו סודות נוראים

ותשובות 'דברי חיים' (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לענף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות

הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש

קפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הפל ברשתו.

אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימה שמו וזכרו.

ובנוסף לזה נביא גבית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מנין והאכיל אותם חלב הכליות שהיא אסור כרת ועשה על זה הברכה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו שמוכא בספר תורת הקנאות לרבנו יעקב מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צלום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל: טפס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב תלתא בי דינא פתדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מהור"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשוננו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפרסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו קדם שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צוה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן

דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מהור"ר משה גלאנטי אומר, מתחלה לא הייתי מבזה לשבתאי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של שבתי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהינו שכתב שם הקדוש ככתבתו, אחר זה אני מחירים אותו בכל יום ויום.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל, אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזוה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמ"א הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי' כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכ' ר"ה מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מ"א אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב. ובזה יתורץ התוס' שבת יג: יב: ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומת' דגנאי הוא לצדיק ולכ"ק מאי גנאי אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק וצ"ב ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עיי"ש.

והגימטריה של "יעשו עין גבוה המשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

חֲמֻשִׁים אָמָה וּבִבְקָר אָמַר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מַרְדֵּכַי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׁמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ו'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ו'

(א) **וַיִּפְצַח הַמֶּלֶךְ אֶת הַסֵּפֶר** הַזֶּה בְּנֵדְוָה נְדָדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהֵבִיא אֶת סֵפֶר הַזְּכוֹרֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִיו נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ב) וַיִּפְצַח כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֹדְכִי עַל בְּנֵתְנָא וְתַרְשֵׁי שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בְּקִשְׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה נַּעֲשֶׂה יָקָר וְגִדּוּלָה לְמְרֹדְכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרַתָּיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דְּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַחֲצַר וְהֶמֶן בָּא לְחַצֵּר בֵּית הַמֶּלֶךְ תַּחֲצִיזְנָה לֵאמֹר לְמֶלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת מְרֹדְכִי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר חֲכִין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הֶמֶן עֹמֵד בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: (ו) וַיָּבוֹא הֶמֶן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הֶמֶן בְּלָבוֹ^[ט] לְמִי יַחֲפִץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִפְּנֵי:

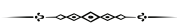
י.ט. זוהר שמות פְּרִשְׁת שְׁמוֹת (דף י"ז ע"א)

מחשבת הלב

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר (שמואל ב טז) כי ה' אמר לו קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר ו) ויאמר המן בלבו, וכן (בראשית יז) ויאמר בלבו הלבן מאה שנה. אף כן גם, הכניס מחשבה בלבם שאמרו רב ועצום ממנו. מה זה ממנו? רצה לומר ממנה שלהם. הם אמרו בלבם שחיל ותקף שלהם גדול ותקיף ממנו, מהשלטון שלהם.

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר הכניס בלבהון מלתא דא, כמה דאת אמר, (שמואל ב, ט"ז) כי יי' אמר לו (לך) קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר ו) ויאמר המן בלבו, וכן (בראשית י"ז) ויאמר בלבו הלבן מאה שנה. אף הקא נמי, הכניס מחשבתא בלבהון, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

(ז) וַיֹּאמֶר הֶמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְכִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרֵחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן מֵהָרַק קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה בֵּן לְמַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הֶמֶן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֳּכָי וַיַּרְכִּיבֵהוּ בְּרֵחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיָּשָׁב מַרְדֳּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן גִּדְחַף אֶל בֵּיתוֹ אָבֵל וְחַפּוּי רֵאשׁ: (יג) וַיִּסְפֹּר הֶמֶן לְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהָבָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מְזֻדַּע הַיְּהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר תַּחֲלוּת לְנַפְּל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדֵם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְחָלוּ לְהַבִּיֵּא אֶת הֶמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

סֵפֶר
זוהר לְפִוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ז'

והוא, זוהר לְפִוּרִים (חלק א'),
מספר זוהר לְפִוּרִים הַשָּׁלֵם,
בו לקטנו המאמרים מספרי
הזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) וַיִּבְרַח הַמֶּלֶךְ וְהָמָן לְשָׂתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן מָה שְּׂאֵלְתְּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִתְּנִי לָךְ וַיֵּמָר בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצְּאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּתְּנִי לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי^[א]: (ד) כִּי נִמְכַּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהַרְוֹג

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ו ע"ב):

צדיקים מפשיטים לבושי החושף מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וכשחרב בית המקדש, פרושה שעבדים חפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה נקראו על שם המלכה, שנאמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אם יש צדיק שזכיותו ומעשיו להאיר בהם את המלכה, ולפשוט ממנה לבושי קדרות הפשוטים ולקשט אותה בלבושים של גונים מאירים של סודות התורה, מה כתוב בו? וראייתה לזכר ברית עולם. וראייתה, בסודות מאירים של התורה, שאו"ר נקרא ר"ז. זהו שכתוב (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ובסודות הללו נאמר וראייתה.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשוט מנה לבושי קדרותא דפשוטין ולקשטא לה בלבושוין דגונוין נהירין דרזין דאורייתא, מה כתיב ביה, וראייתה לזכור ברית עולם. וראייתה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) כי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראייתה.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

ובהוא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובהאותו זמן עולה ממנו רגז בנז, (אסתר ז)

וְלֹא־אֵבֶר^[כא] וְאֵלוֹ לְעֹבְדִים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחֲרָשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיִּמָּא לָהּ מַלְכָּא בְּצִלוֹתָא דְעַמִּידָה קַמִּיה, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ. בַּהֲהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוּרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנֵהָא עַמִּיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (אסתר ז) תִּנְתֵּן לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי. אֲבָל קִשְׁתָּ שְׂנֵאֲרֵית בְּעוֹלָם בְּגִלוֹת, שְׂעָבָד הוּא, לְפַעְמִים יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מַכְשִׁירִים מַעֲשִׂיהֶם, וְלְפַעְמִים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי לֹא מַכְשִׁירִים מַעֲשִׂיהֶם.

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיִּמָּא לָהּ מַלְכָּא בְּצִלוֹתָא דְעַמִּידָה קַמִּיה, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ. בַּהֲהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוּרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנֵהָא עַמִּיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (אסתר ז) תִּנְתֵּן לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי. אֲבָל קִשְׁתָּ דְאַתְחִזִּיא בְּעֵלְמָא בְּגִלוֹתָא, דְעֵבְדָּא אִיהוּ, זְמַנֵּי דְנִפִּיק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי מַכְשִׁירֵי עוֹבְדוֹ, וְלִזְמַנֵּי לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי לֹא מַכְשִׁירֵי עוֹבְדוֹי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנס לגנת הביתן

וְלִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנִכְנַס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וְהַסִּימָן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. (אסתר ז) וַיִּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיחָא עַד דְעָאֵל לְגִנְתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא. וְסִימָן (אסתר ז) כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיִּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כל האילנות שאו שערים

בְּשַׁעָה שְׁנִכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֶן, אִז כָּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָה שְׁנִשְׁמַתוֹת הַצְּדִיקִים שְׁבָאֲרֵץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפָן, אִז מַחֲזִיקִים בָּהֶם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים, וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה' וְלִמְדָנוּ שֶׁזֶה הַמַּחְנֶה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעָתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כָּל אֵינוֹן אֵילָנֵי דְגִנְתָּא, וְכָל אֵינוֹן נְשָׁמַתֵּי דְצְדִיקַיָּא, פְּתַחֵי וְאוֹמְרִי, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָתָא דְנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ לְגוֹפֵייהוּ, כְּדִין אֶתְקִיפוּ בְּהוּ כָּל אֵינוֹן מְלֹאכִין, וְאוֹמְרִי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי יי' וְאוֹלִיפְנָא דְדָא

שׁוּה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ: [כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרַיָּא תְּלִיתָא קֵא אַמְרֵי דָא, בְּאַרְבַּע שַׁעֲתֵי בְּתַרְיָתָא. שְׂאוּמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשָּׁעוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כִּכְבֵּי בְּקָר

וְקֵאמְרֵי שִׁירְתָּא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא דְצַפְרָא, דְּכַדִּין מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינוֹן כִּכְבֵּיָא וּמְזֹלֵי, וְכָל אֵינוֹן מְלֶאכִין עֲלָיוֹן, דִּי שְׁלֹטְנֵיהוֹן בִּימְמָא, כְּלָהוּ מְשַׁבְּחִין לְמֵאֲרִיָּהוֹן, וְאַמְרֵי שִׁירְתָּא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כִּכְבֵּי בְּקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

וְאוּמְרִים שִׁירָה עַד שְׁעוּלָה אֹר הַבְּקָר, וְאַזְ מְשַׁבְּחִים אֶת אֲדוֹנָם כָּל אוֹתָם פּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת, וְכָל אוֹתָם הַמְּלֶאכִים הָעֲלִיוֹנִים שְׁשֹׁלְטָנִים בְּיוֹם, כָּלָם מְשַׁבְּחִים אֶת אֲדוֹנָם וְאוּמְרִים שִׁירָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איובלח) בְּרֵן יַחַד כִּכְבֵּי בְּקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחֵן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם מִתְבָּרְכִים

דְּהָא כַּד עֲלָמָא דְאַתִּי, עָאֵל לְהִיכְלָא דְעֲלָמָא תַּתְּאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדִּי עֲלָמָא תַּתְּאָה עִם בְּנוֹי בְּהֵיא סְעוּדְתָא עֲלָאָה, כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ מִתְבָּרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאַנְפִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תַּמָּן. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. (ק' ע"ב)

שְׁהֵרִי כְּאֲשֶׁר הָעוֹלָם הֵבֵא נִכְנָס לְהִיכָל שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמוֹצֵא שְׁשֹׁמַח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עִם בְּנָיו בְּסְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה הֵיא, אַז הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחֵן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם מִתְבָּרְכִים, וְכָל שְׁמַחָה וְכָל הָאֶרֶץ הַפְּנִים נִמְצְאוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ.

זוּהֵי הַשְּׁמַחָה הֵיא שֶׁל הַמְּקַטְרֵג הוּא

כְּתוּב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְי וְגוֹרֵל אֶחָד לְעֲזָאֵל. דָּא אִיהוּ הוּא חֲדָה דְּהוּא דְּלִטוּרָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִטִּיל עֲמִיָּה גּוֹרֵל, וְזָמִין לֵיהּ, וְלֹא יִדַּע דְּנֹר דְּלִיק אֲטִיל עַל רִישִׁיהּ, וְעַל עֲמָא דִּילֵיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ.

כְּתוּב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְי וְגוֹרֵל אֶחָד לְעֲזָאֵל. זֹהֵי הַשְּׁמַחָה הֵיא שֶׁל הַמְּקַטְרֵג הוּא, כְּדִי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמְזָמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדַע שְׂאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֵאשׁוֹ וְעַל הָעַם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁנֶאמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ.

לְבַסּוּף כְּאֲשֶׁר בֵּא הַמֶּלֶךְ הַמְּלֶכָה מִבְּקָשְׁתָּ עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ.

וְסִימָנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר וְסִימָנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר

המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה כי אם אותי וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה כי אם אותי וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיומו

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמפרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מה זה בגזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמו הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בגזק המלך.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמפרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מאי בגזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמו הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בגזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא והלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמוח עמהם. מכאן והלאה, כמו שננתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות בן: (ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: (ז) והמלך קם בחמתו^[כ] ממשיתה תיזן אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי בלתה אליו הרעה מאת המלך: (ח) והמלך שב מגנת הבית אל בית משיתה תיזן והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו: (ט) ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו: (י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה. מנהזן לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וחמת המלך שככה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחזות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא החזיק לעד אפול. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שני אלהיו. אשרי העם שככה לו. מהו שככה לו. כמה דאת אמר (אסתר ז) וחמת המלך שככה, שכין מרוגזיה.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המנות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המנות, מי שכועס, שיש לו בפעם סם המנות, דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכועס הכועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן

לפהן, נפרד ממנו החרם, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבתו קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. והקדוש ברוך הוא ברוך בכל התורה כלה, וכל הברכות מימין, שבה אחוז הכהן. ומשום זה כל חרם צריך לתת לפהן, שהוא אוכל אותה באש ומשמיד אותה מהעולם, ושוככת האש משמאל בימין, שהוא מים, ובו (אסתר א) וחמת המלך שכה.

ובהיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברכאן מימינא, דאחיד בה פהן. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיף אשא משמאלא בימינא, דאיהו מינא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך שכה.

זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים

אמר הרועה הנאמן, הפנורה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המוח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה כסא רחמים, וזה כסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מכסא דין, שהוא הלב, ויושב על כסא רחמים, שהוא המוח.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא כסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשטה היין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שכנפי ראה נושבות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך שכה. שעל שתי פנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים למעלה סכים בכנפיהם על הפפרת, זו הפפרת של הלב.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרווייהו איהו רחמי ודינא, דא כסא רחמי, ודא כסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על כסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרביין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו כרסינא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשטה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שכה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סכים בכנפיהם על הפפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע שכה חמת המלך

ובמאי וחמת המלך שכה. בגין ובמה חמת המלך שכה? בגלל (שואשמע

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל - זֶה קוֹל הַתּוֹרָה, קוֹל שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע. וַיְדַבֵּר אֵלָיו - בְּתַפְלוֹת הַפֶּה, שְׁעָלָיו נֶאֱמָר (תהלים נא) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

וְהוּא רוּחָא דְנִשְׁבִּיב בְּכַנְפֵי רִיָּאָה, אִיהוּ אִפִּיק קָלָא בְּקִנְהָ, דְאִיהוּ קִנְהָ חֲכָמָה קִנְהָ בִינָה. וְאִתְמַר בְּהָ, (יחזקאל לז) כֹּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הַרוּחַ. שְׁהֵן אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה, וְזוּהִי רוּחַ שְׁדוּפְקַת בְּכָל עוֹרְקֵי הַלֵּב, שְׁנֶאֱמַר בְּהֶם (יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ.

מְדַרְגַת מִשָּׁה וְר' שְׁמַעוֹן

אָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְדַאי רוּעָה נֶאֱמָן, מְדַרְגָּה שְׁלֵף הִיא, שְׁבָה נֶאֱמַר וְחַמַּת הַמְּלָךְ שְׁכָכָה. (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁכָכָה, בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה. אָמַר לוֹ, בְּרוּךְ אַתָּה הַמְּאוֹר הַקְּדוּשׁ, גֵּר שְׁדוּלֵק לִפְנֵי הַמְּלָךְ וְהַמְּלָכָה. גֵּר ה' - הִיא נְשָׁמָה שְׁלֵף.

דְּוֹאֲשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפֵּיהֶם (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, דָּא קוֹל תּוֹרָה, קוֹל דְּקְרִיאַת שְׁמַע. וַיְדַבֵּר אֵלָיו, בְּצִלּוֹתָא דְפּוֹמָא, דְאִיהוּ (תהלים נא) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

וְהוּא רוּחָא דְנִשְׁבִּיב בְּכַנְפֵי רִיָּאָה, אִיהוּ אִפִּיק קָלָא בְּקִנְהָ, דְאִיהוּ קִנְהָ חֲכָמָה קִנְהָ בִינָה. וְאִתְמַר בְּהָ, (יחזקאל לז) כֹּה אָמַר יְיָ מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הַרוּחַ. דְאִינוּן אַרְבַּע אַתְּוֹן וְדו"ד, וְהִיא אִיהוּ רוּחַ דְּדַפִּיק בְּכָל עוֹרְקֵי דְלִבָּא, דְאִתְמַר בְּהוֹן, (יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְדַאי רַעִיא מְהִימְנָא, דְרָגָא דִילָךְ אִיהִי, דְבִיָּה וְחַמַּת הַמְּלָךְ שְׁכָכָה. (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁכָכָה, בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה. אָמַר לִיהָ, בְּרִיךְ אַנְתְּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא דְדִלִיק קָמִי מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא. גֵּר יְיָ, אִיהִי נְשָׁמָה דִילָךְ.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רַעִיא מְהִימְנָא (דף עד"ר ע"ב)

לְמִנּוֹת שׁוֹפְטִים

שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו' (דברים טז) בְּפִקּוּדָא דָּא, מְנִי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים. וְעוֹד (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט. כִּי י' (מ', ממונ), יו"ד שְׁחֻשְׁבוֹנוֹ כ', אַחַר כָּאן, כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א, וְזֶה יְרִים, זֶה ו' ו'.

שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו' (דברים ט"ז). בְּפִקּוּדָא דָּא, מְנִי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים. וְעוֹד (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, כִּי י' (מ', מניח) יו"ד דְּחוֹשְׁבִינָה כ', פְּתֵר (בתר) הָכָא, כ' אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א (ה"ה), וְזֶה יְרִים דָּא (ו"ו) ו' ו'.

אַרְבַּע מִיתוֹת

פִּקּוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוֹן בְּסִיף. לְדוֹן בְּחִנּוּק, מְצוּהָ אַחַר ז' - לְדוֹן בְּסִיף, לְדוֹן בְּחִנּוּק,

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ח'

וְהוּא, זוהר לְפוֹרִים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפוֹרִים הַשְּׁלֵם,
בוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפֵּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

מְרַדְּכֵי עַל בֵּית הַמֶּזֶן: (ג) וַתּוֹסֵף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וַתַּפְּלֵל לְפָנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רְעַת הַמֶּזֶן הָאֲנֹנִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיִּזְשַׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֵת שְׂרָבֹט הַזָּהָב וַתִּקַּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצְּאֵתִי חַן לְפָנָיו וְכֹאֵר הַדָּבָר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבְתַּת הַמֶּזֶן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָבֵד אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָבֵד אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֵּן מוֹלַדְתִּי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוֹרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמֶּלֶכָּה וּלְמְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי הַגֵּה בֵּית הַמֶּזֶן נְתַתִּי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְנִחַתְתוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ^[כח] אֵין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵת הַהִיא בַּחֲדָשׁ

בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שָׂכָה, הַחֲרָב בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ וּמִתְחַבְרִין תְּרִין שְׁמֵהֶן יֵאֱהַדוֹנָהי. שָׂכָה, וּמִתְחַבְרִים שְׁנֵי שְׁמוֹת - יֵאֱהַדוֹנָהי.

כה. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תמשיין וְחַמַּשׁ - דָּף פט ע"א)

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׁכוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הֵוא (שְׁמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יָדֵין כּוֹתְבוֹת מִיְמִין וּמִשְׁמָאלָא, אָבַל חֲרוֹת עַל הַלְּחָת, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, (בן י"ה הוּא וְדָא'). כְּמָה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׁכוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׁחוֹתֵם הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׁחוֹתָמִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׁשׂוֹקְלִים וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הֵוא (שְׁמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יָדֵין כּוֹתְבוֹת מִיְמִין וּמִשְׁמָאלָא, אָבַל חֲרוֹת עַל הַלְּחָחוֹת עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא'), כְּמָה מְלָאכִיא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכְתָבִין זְכוּוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא דְחֻתָּמָא דְמִלְכָא בִּידֵיהוֹן דְּחֻתָּמִין זְכוּוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא

השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב
 בכל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים
 והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע
 ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה בכתבה ועם ועם
 בלשנו ואל היהודים בכתבם ובלשונם: (י) ויכתב בשם
 המלך אחשורש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד
 הרצים בפוסים רכבי הרכש האחשדרפנים בני הרמכים:
 (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר
 להקהל ולעמוד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל
 חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבזו:
 (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשורש בשלושה
 עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: (יג) פתשגן
 הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים
 ולהיות היהודיים (היהודים) עתודים (עתידים) ליום הזה
 להנקם מאיביהם: (יד) הרצים רכבי הרכש האחשדרפנים יצאו
 מבבלים ורחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה:

קלות וחמורות של התורה, זהו שכתוב
 איה סופר איה שוקל, וכשהוא חותם
 בטבעת המלך שהוא ו' (י), אין להשיב.
 חותם הוא ו', חותם אמת, יד כותב ויד
 חותם. ה' תחתונה פותבת, ה' עליונה
 חותמת, שהם ה' אצבעות של יד ימין
 וה' אצבעות של יד שמאל. ה' תחתונה
 פותבת באות ו', שהוא קולמוס, קנה
 של זרוע, ה' העליונה חותמת באות י',
 שהוא פה היד.

אינון שקלין קלין וחמורין דאורייתא,
 הדא הוא דכתיב (ישעיה לג יח) איה סופר
 איה שוקל, וכד איהו חתים בטבעת
 המלך דאיהו ו' (יא י) אין להשיב, חותם
 איהו ו' חותם אמת, יד כותב ויד חותם
 ה' תתאה כותב ה' עלאה חותם, דאינון
 ה' אצבעאן דידי ימינא וה' אצבעאן דידי
 שמאלא, ה' תתאה כותב באות ו' דאיהו
 קולמוס, קנה דזרועא ה' עלאה חותם
 באות י' דאיהו פה היד.

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ט ע"ב):

עדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

יעשה הגוף ברירה חדשה

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא אסתים מניה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד כלא מניה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית מתיא, אפילו כחוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) בההוא (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זוהמא, ולבתר יתעביד פחמירא דא, ומניה יתעביד גופא ברירה חדתא, כף הכא.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא אסתים מנינו כל מראה העולם הזה ולא נאבד מנינו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחיית המתים אפילו כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר מנינו כל זקמה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, ומנינו יעשה הגוף ברירה חדשה, כף כאן.

האם היה כמו זה בעולם הזה

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

רוח הקדש

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שגני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כף בעולם הזה. מנין

אמר לו, דבר זה שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו ביננא, בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלגאה, ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי.

לנו? שְׁכָתוּב (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת, הַתִּלְבָּשָׁה בְּאוֹתָהּ דְמוֹת שֵׁל הָעוֹלָם הַהוּא. מְלָכוֹת - זו רוח הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהִרִי מְלָכוֹת הַשָּׁמַיִם נוֹשֶׁבֶת רוּחַ מֵאוֹתָהּ רוּחַ הָאֵוִיר שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם, וְבָהּ הַתִּלְבָּשָׁה אֶסְתֵּר.

נִשְׁמַת אַחֲשֹׁרוּשׁ פָּרְחָה מִגְדֵּל הָאוּר

וּכְשֶׁנִּכְנְסָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ וַרְאָה אוֹתוֹ לְבוּשׁ שֵׁל אֹר, דְמוֹתָהּ נִדְמָתָה לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים, וּפָרְחָה מִמֶּנּוּ נִשְׁמָתוֹ לְפִי שְׁעָה. מְרַדְכִי גַם כֹּה, שְׁכָתוּב (שם ה) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת. לְבוּשׁ מְלָכוֹת וְדַאי, דְמוֹת שֵׁל אוֹתוֹ עוֹלָם. וְעַל זֶה כָּתוּב (שם ט) כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֹׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מֵתוּקִים דְּבָרִים אֱלוֹ. אֲשֶׁרִי חֲלָקִי. וְהִרִי יִדְעֵתִי שְׁצַדִּיקִים (בזח) בְּאוֹתוֹ עוֹלָם מֵתִלְבָּשִׁים בְּלְבוּשׁ שְׁנִקְרָא לְבוּשׁ מְלָכוֹת, וְכֹה הוּא וְדַאי.

עֲטַרְת שְׁשׂוּרָה עַל רֹאשֵׁי הַצַּדִּיקִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם

אָמַר לִיה, אֵוִירָא דְגַן עֵדֶן, נִשְׁיְבוּ דְרוּחַ קוּדְשָׁא אֵינוֹן, וּמֵתִלְבָּשֵׁן בֵּיה צַדִּיקֵי, כְּגוֹנָא דְהוּוּ בְּהַאי עֲלָמָא. וְלִבְתֵּר, רוּחַ קוּדְשָׁא שְׂרָאֵת, עַל רִישָׁא דְכָל חַד וְחַד. וְאַתְעֵטֵר וְאַתְעֵבִידָא לִיה עֵטְרָא. וְכֹה הָוָה לְמְרַדְכִי, דְכָתִיב בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת, דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלָמָא. וְלִבְתֵּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה, דָּא עֵטְרַת, דְּשְׂרִיאַת עַל רִישִׁיהוֹן דְּצַדִּיקֵי בְּהַהוּא עֲלָמָא. כִּד קִבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרֵייתָא, כְּגוֹנָא דָּא הָוָה לְהוֹן. עַד דְּחָבוּ, דְכָתִיב בְּהוּ, (שְׁמוֹת לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהַר חוֹרֵב. אַתְפְּשִׁטוּ מֵהַהוּא לְבוּשָׁא.

מִנְלוֹן. דְכָתִיב, (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת, אַתְלַבְּשַׁת בְּהַהוּא דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלָמָא. מְלָכוֹת: דָּא רוּחָא דְקוּדְשָׁא, דְהָא מְלָכוֹת שְׁמַיָּא, נִשְׁיְב רוּחָא, מֵהַהוּא רוּחָא דְאֵוִירָא דְהַהוּא עֲלָמָא, וְאַתְלַבְּשָׁא בֵּיה אֶסְתֵּר.

וְכִד עֲאֵלֵת קָמִי מִלְכָּא אַחֲשֹׁרוּשׁ, וְחָמָא הַהוּא לְבוּשָׁא דְנְהוּרָא, דִּיּוֹקְנָא אֲדָמִי לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים. פָּרְחָה מִנֶּה נִשְׁמָתָא לְפּוּם שְׁעָתָא. מְרַדְכִי אוּף הַכִּי, דְכָתִיב (אסתר ח) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת. לְבוּשׁ מְלָכוֹת, וְדַאי, דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלָמָא. וְעַל דָּא כָּתִיב, (אסתר ט) כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֹׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מֵתִיקוֹן אֵינוֹן מִלִּין, זַכָּאָה חוֹלְקִי, וְהָא יִדְעָנָא דְצַדִּיקֵי (ס"א בְּהַאי) בְּהַהוּא עֲלָמָא, מֵתִלְבָּשֵׁן בְּלְבוּשָׁא דְאֶקְרִי לְבוּשׁ מְלָכוֹת, וְהַכִּי הוּא וְדַאי.

(טו) וּמְרַדְּכִי יֵצֵא מִלְּפָנַי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת^[טו] תִּכְבֵּלַת וְחֹזֶר
וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה וְתַכְרִיף בּוּץ וְאַרְנָמָן וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה
וְשִׁמְחָה^[טז]: (טז) לַיְהוּדִים הַיְתֵה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשֵׁן וַיִּקְרָא^[כז]:

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כְּנָגַד רְצִים אַחֲרִים שְׂרָצִים לְהָרַע

ומשום כף נקרא תא הרצים, מקום שאותם הרצים רצים וממהרים להלחם ולנקם נקמות כנגד רצים אחרים שרצים להרע ולהחליש מזלות כדי לשלט עליהם. וסוד זה - (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מצד זה ורצים מצד זה, ובגללם (שם ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (שם ג) נבוכה. אם מקדימים אלה שפאן - העיר שושן שמחה. ואם מקדימים אלה של הצד האחר - העיר שושן נבוכה.

ובגין כף אקרי תא הרצים, אתר דאינון רצים רהטי, ואוחו לאגחא, ולנקמא נוקמין לקבל רצים אחרנין, דרהטי לאבאשא ולארתעא מזלין, לשלטאה עליהו. ורזא דא, (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מסטרא דא, ורצים מסטרא דא, ובגינהון, (אסתר ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (אסתר ג) נבוכה. אי מקדמי אלן דהכא, העיר שושן שמחה. ואי מקדמי אלן דסטרא אחרא, העיר שושן נבוכה.

כח. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תלתין ותלת - דף עז ע"א):

יִרְאֵת ה' הוּא בֵּין בְּטוֹב וּבֵּין לְהַפֵּךְ חֲלִילָה

קם רבי שמעון ואמר: אלעזר בני, יש מי שירא מהקדוש ברוך הוא כדי שיחיו את בניו ויגדל עשרו בעולם הזה, ואם חסר מזה, אינו ירא ממנו, זה לא שם לו את יראת יהו"ה לעקר, אבל מי שירא את הקדוש ברוך הוא בין בטוב בין בצרה, זהו מי ששם את יראת יהו"ה בו לעקר, ששילש דרגות הן של יראה, יש יראה בין בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין בטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי ויסגי עותריה בהאי עלמא, ואי חסר מהאי לא דחיל ליה, האי לא שוי ליה יראת יהו"ה לעקרא, אבל מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בין בטיבו בין בעאקו, הא דא שוי יראת יהו"ה ביה לעקרא, דתלת דרגין אינון דיראה, אית יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק

עליו לעקר בין לטוב בין לדין, הבינוני שם אותה עליו לטוב ולא לדין, הרשע הגמור לא שם אותה עקר, לא בטוב ולא בדין.

גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא לדינא, רשע גמור לא שוי ליה עקרא לא בטיבו ולא בדינא.

שכינה נקראת יראה

ולמה השכינה נקראת יראה? שהרי היא נטלה מצד העמוד האמצעי. אלא כמו שהעמוד האמצעי נוטל מרחמים ודין, שהם ימין ושמאל, כך היא נוטלת משניהם, מצד השמאל זו נקראת יראה, פחד יצחק, שמצד הימין נקרא אהב"ה, וזו המצוה השניה שנאמר בה ואהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד.

ושכינתא אמאי אתקריאת יראה, דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתנטילת, אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא, הכי איהי נטלא מתרווייהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק, דמסטרא דימינא אהב"ה אתקרי, ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא ב) ואהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד.

צדיקים עומדים לפני השכינה כגד לפני האבוקה

ומצד שני הצדדים הללו נקרא העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פרושהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כגד לפני האבוקה, מצד הימין יהו"ה, ומצד השמאל אדני, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהים יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, י' בשמאל, וזה נר, וזה ה"י מן אלהים, ה' לימין י' לשמאל, (ו' מל"א משניהם העמוד האמצעי, בן י"ה, וזהו סוד אלהים מל"א ה"י, זו כתובה ראשונה. וסוד הדבר - ה"א, אלהים זה מל"א"ה בהפוך אותיות, וזו ה' זעירה, שהיא מלאה משלש אותיות, ונעשית היו"ה, למעלה הוא הוי"ה, ובה מתחילים

ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טז), אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כגד לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהו"ה, ומסטרא דשמאלא אדני דתמן דין, ובגין דא ביומא קדמא ויאמר אלהים יהי אור (בראשית א ג), בגין דחמש אור אינון ביומא קדמא, ואינון ה' עלאה ומתמן נהרין, י' בשמאלא ודא נר, ודא ה"י מן אלהים ה' לימינא י' לשמאלא, (ו' מל"א מתרווייהו עמודא דאמצעייתא, בן י"ה, ודא איהו רזא אלהים מל"א ה"י, דא כתיבת קדמא. ורזא דמלה ה"א, אלהים דא מל"א"ה בהפוך אתון, ודא ה' זעירא, דאיהי מליא מתלת אתון,

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וָעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ
 וְדָתוֹ מִגֵּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׂשׂוֹן לַיהוּדִים מִשָּׂתָה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵּי
 הָאָרֶץ מִתְיַהֲדִים כִּי נִפְלַח פֶּחַר הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

אותיות התורה ה"ו ואחר כך ט"י, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הירך שלה, ' אלא נתנני שוממה כל היום דזה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דזה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו היו"ה, ובה מתחילין אתון דאורייתא היו"ה ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דזה (איכה א ג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דזה באלף חמשאה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ט'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) **וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא** עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אִיְבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹמָא בָּהֶם וְנִהְפּוּךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלַטוּ הַיְּהוּדִים הֵמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהְלוּ הַיְּהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא עָמַד לְפָנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֵרפָּנִים וְהַפַּחֹת וְעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְּכֵי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מְרַדְּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מְרַדְּכֵי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל: (ה) וַיָּבוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אִיְבֵיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרָג וְאֲכָדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם בְּרָצוֹנָם: (ו) וּבְשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֲכָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֶת פָּרְשֵׁנְדָתָא וְאֶת דְּלָפוֹן וְאֶת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֲדִלְיָא וְאֶת אֲרִידָתָא: (ט) וְאֶת פְּרַמְשֶׁתָא וְאֶת אֲרִיסֵי וְאֶת אֲרָדֵי וְאֶת וַיִּזְתָּא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא צָרַר הַיְּהוּדִים הָרְגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפַּר הַחֲרוּגִים בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֲכָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מַה עָשׂוּ וּמָה שָׁאַלְתֶּךָ וַיִּנְתֵּן לָהּ וּמָה בִקְשָׁתֶךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: (יג) וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֵּן גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׂוֹשַׁן לַעֲשׂוֹת כְּדָת

היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ^[כט]: (יד) ויאמר המלך
 להעשות בין ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
 (טו) ויקהלו היהודיים (היהודים) אשר בשושן גם ביום ארבעה
 עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזיה לא
 שלחו את ידם: (טז) ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו
 ועמד על נפשם ונוח מאיביהם וחרג בשנאייהם חמשה ושבעים
 אלף ובבזיה לא שלחו את ידם: (יז) ביום שלשה עשר לחדש אדר
 ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
 (יח) והיהודיים (והיהודים) אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו
 ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה
 ושמחה: (יט) על בן היהודים הפרושים (הפרושים) הישבים בערי
 הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה
 ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: (כ) ויכתב מרדכי את
 הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות
 המלך אחשוורוש הקרוכים ותרחוקים: (כא) לקים עליהם להיות
 עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו
 בכל שנה ושנה: (כב) בימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם
 והחדש אשר נהפך להם מינון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות
 אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות
 לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר תחלו לעשות ואת אשר
 כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בן המדתא האנגי צרר כל
 היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להפם
 ולאבדם: (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו

הַרְעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ: (כו) עַל בֶּן קִרְיָאן לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל בֶּן עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲגֵרָת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם: (כז) קִיְמוּ וְקַבְּלוּ (וְקַבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרַעֲם וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לִהְיוֹת עֹשִׂים אֵת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה בְּכַתְּבָם וּבְזִמְנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעֲם: (כט) וְהַכְּתָב אֶסְתֵּר הַמְּלֶכֶה בַּת אֲבִיחַיִל וּמְרַדְּכָי הַיְהוּדִי אֵת כָּל תִּקְוָה לְקַיֵּם אֵת אֲגֵרַת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִיית: (ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמָאָה מְדִינָה מְלֻכּוֹת אַחַשְׁוֵרֹשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[5]: (לא) לְקַיֵּם אֵת יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה

5. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הֵינּוּ מֵדַת תְּפָאֶרֶת

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ. אָמַר לוֹ, הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְמַעְלָה וַיִּצְחָק לְמַטָּה, אַתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלֹשֶׁתֶם, שְׁפָתוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָהוּ הָאֲמִצֵּעַ? הֵינּוּ שְׁלוֹם, וְהָרִי פְתוּב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב? אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת, (ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמַי, וְהֵינּוּ שְׁפָתוֹב (שם נח) וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהֵינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה שֵׁשׁ לוֹ

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ, אָמַר לִיָּהּ הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְמַעְלָה וַיִּצְחָק לְמַטָּה, אַתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלֹשֶׁתֶם דְּכַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָהוּ אֲמִצֵּעַ, הֵינּוּ שְׁלוֹם. וְהָא פְתִיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב, אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּי. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (אסתר ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בְּיָמַי וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהֵינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דְּאֵית לִיָּהּ

החֶסֶד וְהַפְּחַד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֹן
אָמַר (תהלים קי"ח) אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה
לְרֹאשׁ פִּינָה.

הַחֶסֶד וְהַפְּחַד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֹן
אָמַר (תהלים קי"ח) אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה
לְרֹאשׁ פִּינָה.

אֲבָרְהָם עֶמֶד וְזָכָה אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ

אֲבָן מֵאֲסוֹ אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק שְׁבָנוּ אֶת
הָעוֹלָם, הֵיטָה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וּלְמָה
מֵאֲסוֹ בָּהּ וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כ"ו) עֲקֹב
אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמֹר
מִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. מֵאִי
מִשְׁמֵרֵי, אָמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יְמֵי
הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הוֹצֵרְכֵתִי אֲנִי
לְעִשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד
שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵי, בְּמִדָּה
זוֹ הֵיטָה מְלֹאכְתִּי שְׂאֵנִי מְזַכָּה אֶת
הָעוֹלָם כְּלוֹ וְאֶפִּילוֹ נִתְחַיְבוּ, אֲנִי מְזַכָּה
אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם
לְעִשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה
אֲבָרְהָם וְכִתִּיב (בראשית כ"א) וַיִּטַּע אֶשֶׁל
בְּבָאָר שֶׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי
עוֹלָם וְהָיָה מְזַכָּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי
אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבָדוּ אֶת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ. וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים
וְשָׁבִים.

אֲבָן מֵאֲסוֹ - אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק, שְׁבָנוּ אֶת
הָעוֹלָם, הֵיטָה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וּלְמָה
מֵאֲסוֹ בָּהּ, וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כו) עֲקֹב
אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמֹר
מִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי? מַה זֶה
מִשְׁמֵרֵי? אָמַר מִדַּת חֶסֶד: שְׂפָל יְמֵי
הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי
לְעִשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד
שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵי - בְּמִדָּה
זוֹ הֵיטָה מְלֹאכְתִּי, שְׂאֵנִי מְזַכָּה אֶת
הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְאֶפִּילוֹ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכָּה
אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם
לְעִשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה
אֲבָרְהָם, וְכִתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבָאָר
שֶׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם,
וְהָיָה מְזַכָּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם
עוֹבְדִים? עֲבָדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ
בְּאִים וְשָׁבִים.

הַבָּא לְטָהָר מִסִּיעִין

וּמְנַלְן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הָיָה מְזַכָּה, שְׂנֵאֲמַר
הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם וְאֲבָרְהָם הָיָה יְהִיָּה
וְגו'. אֵלֵא אֲזַכְּהוּ שְׂיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים
וְיִזְכָּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לֹא יִדַּע הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שְׂלֵא יִכְלוּ לְהַנְצִל. אֵלֵא זְכוּתוֹ
קָאֵמַר. מִכָּאֵן אֲמָרוּ בָּא לִטְהָר מִסִּיעִין
אוֹתוֹ. בָּא לִטְמֵא פוֹתְחִין לוֹ מֵאִי פוֹתְחִין
לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי

וּמְנַלְן לָנוּ שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הָיָה מְזַכָּה? שְׂנֵאֲמַר
(שם י"ח) הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם, וְאֲבָרְהָם הָיָה
יְהִיָּה וְגוֹמֵר. אֵלֵא אֲזַכְּהוּ שְׂיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים וְיִזְכָּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לֹא יִדַּע
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂלֵא יִכְלוּ לְהַנְצִל? אֵלֵא
זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאֵן אֲמָרוּ, בָּא לְטָהָר -
מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטְמֵא - פוֹתְחִים לוֹ. מַה
זֶה פוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תְּמִיד.

בְּזִמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִים עֲלֵיהֶם מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְכַאֲשֶׁר קִימוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זֶרַעַם דְּבָרֵי הַצְּמוֹת וְזַעֲקָתָם:
 (לב) וּמֵאִמֵּר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

ותורותי, אמר, הואיל ולא חפצתי בה
 אשמור מצותיה. מאי תורותי, אלא
 אפילו הוראות ופלפולים שמורים
 למעלה, הוא ידעם ופלפל וקיימם.
 מצותי חקותי ותורתי - אמר, הואיל ולא
 חפצתי בה, אשמור מצותיה. מה זה
 תורתי? אלא אפלו הוראות ופלפולים
 שמורים למעלה הוא ידעם ופלפל וקיימם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק י'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) וַיִּשְׁלַח אֶת מְרַדְכַּי בְּנֵי מְרַדְכַּי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְכָּה
 הַיּוֹם: (ב) וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלָּת
 מְרַדְכַּי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלֵּוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
 לְמַלְכֵי מֶדִי וּפְרָס^[א]: (ג) כִּי מְרַדְכַּי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְכָּה
 אֶחָשׁוּרוּשְׁלֵיב^[ב] וְגָדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אֲחִיו דָּרָשׁ טוֹב לְעַמּוֹ
 וְדָבָר שָׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ:

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נחלק המלכות לשנים

ועל דא חדי משיח, וחדי רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והקא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

ועל זה שמוח המשיח ושמוח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דיק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

לב. זוהר - תקוני זוהר (תקדמת תקוני זוהר - דף יד ע"ב):

משנה והלכה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פְּנִים, וַיֵּשׂ אַרְבַּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים לַמָּטָה
מִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שֶׁהוּא מִטְטְרוֹ"ן,
וְהוּא אַרְבַּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים. וּבְהֵם יִזְהִירוּ
בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, שֶׁהִיא שְׁנֵי הַלֶּכֶה,
הַשְּׂפָחָה שְׁלוֹ, מִשּׁוּם כִּי מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי
מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ, כְּמוֹ זֶה מְשָׁנָה - מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִי יִזְהִירוּ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה. כְּזוֹהַר
הַרְקִיעַ דָּא הַלְכָה, שֶׁהִיא קַבְּלָה לַמְּשָׁה
מְסִינֵי, וְכַמָּה עֲלָמוֹת יֵשׁ לָהּ, שֶׁהֵן הַלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
וְהִיא עוֹלָה עַל כָּלָם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְאֵת
עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְהִיא עִם כָּלָם, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרוֹהוּ הַלְכָה כְּרַבִּים.

וְאֵית מִ"ט אַנְפִּין לַתְּתָא מְסַטְרָא
דְּיִשְׂרָאֵל זֹטָא דְּאִיהוּ מִטְטְרוֹ"ן, וְאִיהוּ
מִ"ט אַנְפִּין, וּבְהוֹן יִזְהִירוּ מְאִרֵי מְשָׁנָה,
דְּאִיהֵי תַנְיִנָא לַהֲלָכָה שְׂפָחָה דִּילֵיהּ, בְּגִין
כִּי מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ (אסתר ו א),
כְּגוֹנָא דָּא מְשָׁנָה, (דף יד ע"ב) מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִי יִזְהִירוּ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, כְּזוֹהַר
הַרְקִיעַ דָּא הַלְכָה, דְּאִיהֵי קַבְּלָה לַמְּשָׁה
מְסִינֵי, וְכַמָּה עוֹלִימָאן אֵית לָהּ דְּאִינוּן
הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת, דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח)
וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר, וְאִיהֵי סְלָקָא עַל
כְּלָהּ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (משלי לא כט) וְאֵת
עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְאִיהֵי עִם כְּלָהּ, כְּמָה
דְּאוּקְמוּהוּ הַלְכָה כְּרַבִּים.

אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׁכְנָה לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִזְהִירוּ כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד. כְּכּוֹכְבִים וְדָאֵי, שְׂאִין לָהֶם חֲשׁוֹבוֹן.
שְׂפָל כּוֹכַב וְכּוֹכַב נִקְרָא עוֹלָם יְחִיד, וְזֶהוּ
וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר. וְאֵלוּ הַעֲלָמוֹת אֵל
תְּקִירֵי עֲלָמוֹת אֵלָא עוֹלָמוֹת. וּמִשּׁוּם
שֶׁהַצְּדִיקִים הֵם כְּכּוֹכְבִים וְלִכְלֵל אֶחָד יֵשׁ
כּוֹכַב, בְּגַלְל זֶה פְּרָשׁוּהוּ הַרְאִשׁוֹנִים, כֹּל
צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל
מִי שֶׁזָּכָה לַהֲלָכָה אַחַת - יוֹרֵשׁ עוֹלָם
אֶחָד, כֹּל שְׂכָן מִי שֶׁזָּכָה לְמַסְכַּת אַחַת אוֹ
שְׂתִים אוֹ לְשָׁשִׁים, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם שְׁשִׁים
הַמָּה מְלָכוֹת, שְׂפָל מַסְכַּת הִיא גְּבִירָה
בְּעֲצָמָה. אֲשֶׁרֵי הוּא מִי שִׁיּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַלְכָה הִיא עֲלָמַת הַגְּבִירָה,
שֶׁהִיא קַבְּלָה. אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם
שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׁכְנָה, שֶׁהִיא עַל כָּלָם
בְּהַלְכָה, לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִזְהִירוּ כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד, כְּכּוֹכְבִים וְדָאֵי דְלִית לוֹן חוֹשְׁבָנָא,
דְּכָל כּוֹכְבָא וְכּוֹכְבָא אֵתְקִירֵי עֲלָמָא
יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
וְאֵלִין עֲלָמוֹת אֵל תְּקִירֵי עֲלָמוֹת, אֵלָא
עוֹלָמוֹת, וּבְגִין דְּצְדִיקֵי אֵינוּן כְּכּוֹכְבִים,
וְכֹל חַד אֵית לֵיהּ כְּכַב, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהוּ
קְדָמָאִין, כֹּל צְדִיק וְצְדִיק אֵית לֵיהּ עוֹלָם
בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל מָאן דְּזָכָה לַהֲלָכָה חַד
יְרִית עֲלָמָא חַד, כֹּל שְׂכָן מָאן דְּזָכִי
לְמַסְכַּתָּא חַדָּא, אוֹ לְתִרִין, אוֹ לְשִׁתִּין,
דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הַמָּה
מְלָכוֹת, דְּכָל מַסְכַּתָּא מְטְרוֹנִיתָא אִיהֵי
בְּגִרְמָה, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּיְרִית לָהּ בְּהֵאִי
עֲלָמָא, דְּהַלְכָה עוֹלִימָא דְּמְטְרוֹנִיתָא,
דְּאִיהֵי קַבְּלָה, וְכָאִין אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּשִׁכְנָתָא דְּאִיהֵי עַל כְּלָהּ בְּהַלְכָה,

ובפשעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְלֹהוּלִיכָה אֶל
בַּעֲלָה שְׁתֵּהִיָּה לָהּ קַבְלָה בְּזָרוּעוֹתַי,
וְלִקְיָם בָּהּ שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשֵׁי וְכוּ'.

לְאַפְקָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, דְּאַתְמַר בָּהּ
(ישעיהו נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם,
וְלִמְיֹזֶל לָהּ לִגְבֵי בַּעֲלָה, לְמַהוּי לָהּ קַבְלָה
בְּזָרוּעוֹי, לְקִיָּים בָּהּ (שיר ב ו) שְׂמָאלוֹ תַּחַת
לְרֹאשֵׁי וְכוּ'.

בימי יהושע במקום המלכות שלטה השפחה

שִׁבְגָלוֹת מִשְׁנֵיָה, שְׁהִיא מִטְטְרוֹן, שׁוֹלֵט,
וְהוּא מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ, בְּמִקּוֹם שֶׁהַגְּבִירָה
יוֹשֶׁבֶת מִשְׁנֵה, וְזֵהוּ וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ
גְּבִירָתָהּ. וּבִימֵי מֹשֶׁה לֹא שְׁלָטָה הַשִּׁפְחָה
אֶלָּא הַגְּבִירָה. אַחֲרַי שְׁמוֹשָׁה מֵת וַיִּרֶשׁ
יְהוֹשֻׁעַ, שְׁהוּא נֶעַר, בְּמִקּוֹם הַמְּלָכוֹת
שְׁלָטָה הַשִּׁפְחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִי שֶׁר
צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

דְּבַגְלוּתָא מִשְׁנֵיָה דְּאִיהוּ מִטְטְרוֹן
שְׁלָטָא, וְאִיהוּ מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ, בְּאַתְר
דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבָּא מִשְׁנֵה, וְדָא אִיהוּ (משלי
ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירָתָהּ, וּבִיּוֹמוֹי
דְּמֹשֶׁה לֹא שְׁלָטָא שִׁפְחָה אֶלָּא
מִטְרוֹנִיתָא, לְבַתֵּר דְּמִית מֹשֶׁה וַיִּרִית
יְהוֹשֻׁעַ דְּאִיהוּ נֶעַר, בְּאַתְר מְלָכוּתָא
שְׁלָטָא שִׁפְחָה, כְּמָה דְּאַתְר אָמַר (יהושע ה
יד) אֲנִי שֶׁר צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

אין דורשין במרפכה ביחיד

וְהָיִי בְּאַרְנוֹ שְׁמִטְטְרוֹן הוּא מַעֲשֵׂה
מְרַפְכָּה, וְעַלֵּיהּ אִתְמַר אֵין דוֹרְשִׁין בְּמְרַפְכָּה
בְּיַחֲדָא. מַה זֶה בְּיַחֲדָא? בְּיַחֲדוֹ שֶׁל עוֹלָם,
אֶלָּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין מִדְּעֵתוֹ. חֲכָם
בְּחֲכָמָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוֹדַע בְּדַעַת,
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְאַמְלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, מִשּׁוּם שְׁהוּא
מִשְׁכֵּן שֶׁהַתְּמַלָּא בְּשִׁלְשֵׁת הַדְּרָגוֹת הַלְלוֹ.
וּבְכָל מְלָאכָה - זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׁאִין דוֹרְשִׁים לָהּ
בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלָּא בְּיַחֲדוֹ שֶׁל
הָעוֹלָם, הַמְּרַפְכָּה שְׁלָהּ הוּא מִטְטְרוֹן,
גוֹף הַשְּׂכִינָה.

וְהָיִי אוֹקִימָנָא, מִטְטְרוֹן אִיהוּ מַעֲשֵׂה
מְרַפְכָּה, וְעַלֵּיהּ אִתְמַר אֵין דוֹרְשִׁין
בְּמְרַפְכָּה בְּיַחֲדָא, מֵאִי בְּיַחֲדָא
דְּעַלְמָא, אֶלָּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין
מִדְּעֵתוֹ, חֲכָם בְּחֲכָמָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוֹדַע
בְּדַעַת, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שמות לא ג) וְאַמְלָא
אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה
וּבְדַעַת, בְּגִין דְּאִיהוּ מִשְׁכְּנָא דְּאַתְמַלִּי
בְּתַלְתַּי דְּרָגִין אֵלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׂכִינָתָא תַּתְּאָה, דְּאִין
דוֹרְשִׁין לָהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית בְּשָׁנִים,
אֶלָּא בְּיַחֲדָא דְּעַלְמָא, מְרַפְכָּה דִּלְהּ
אִיהוּ מִטְטְרוֹן גוֹף שְׂכִינָתָא.

